

บรรณานุกรม

- กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. การพูดและการเขียนเชิงสร้างสรรค์. กรุงเทพฯ : การศาสนา, 2529.
- กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ . การจัดสาระการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ตาม หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 . กรุงเทพฯ : กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ , 2546 .
- กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพฯ : ชุมชมุมนุสสรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด, 2551.
- กิติวรรณ เทียมแก้ว. ความฉลาดทางอารมณ์. เชียงใหม่ : โรงพยาบาลสวนปรุง กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข, 2543.
- กุหลาบ มัลลิกมาศ. วรรณกรรมไทย. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2517.
- เกริก ยุ้นพันธ์. การเล่านิทาน. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น, 2539.
- คณะกรรมการสืบสานตำนานเมืองลี้. โครงการสืบสานตำนานเมืองลี้ 2540. ลำพูน, 2540.
- คะเนิงนิจ จิตตรง. การใช้ภาพยนตร์ประกอบการอภิปรายเพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่าน ภาษาอังกฤษ ความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์และความคิดวิจารณ์ของ นักเรียนเตรียมทหาร. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2548.
- จตุพร ตั้งตระกูล. การใช้กิจกรรมประสบการณ์ทางภาษาเพื่อส่งเสริมความสามารถทางการอ่าน ภาษาอังกฤษ ความสามารถทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์ และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอน ภาษาอังกฤษ, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2544.
- จันทกานต์ สิทธิราช. การสร้างหนังสือนิทานภาพจากวรรณกรรมคร่าวขอ เรื่อง “นกกระเจาบ”. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทย, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2547.
- เจตสุภา สอนใจธิ. ผลการใช้นิทานเป็นสื่อตามแนวการสร้างปัญญาเพื่อพัฒนาความเข้าใจในการอ่าน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษา. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอน ภาษาไทย, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2548.
- ฉวีลักษณ์ บุญกาญจน. จิตวิทยาการอ่าน. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2545.

- ชานนุด อุ่นมะดี. ผลการใช้เทคนิคระดมสมองและ ฝ้งความคิดที่มีต่อความสามารถในการเขียนเรียงความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี, 2550.
- ชัศวารี จารุสวัสดิ์. การวิจัยเชิงปฏิบัติการในชั้นเรียนเพื่อส่งเสริมการเขียนสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทย, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2545.
- ชาติรี สำราญ. หลากหลายวิธีสอนไม่หลอกหลอนวิธีการเรียนรู้. กรุงเทพฯ : มูลินนิธิสดศรี – สฤยคีวงศ์, 2542.
- ถวัลย์ มาศจรัส. การเขียนหนังสือส่งเสริมการอ่านและหนังสืออ่านเพิ่มเติม. กรุงเทพฯ : เลิฟ แอนด์ ลิฟ เพรส, 2529.
- ถวัลย์ มาศจรัส. การเขียนเชิงสร้างสรรค์เพื่อการศึกษาและอาชีพ. กรุงเทพฯ : ชารอักษร, 2545.
- ทิสนา แคมมณี. 2552 (มิถุนายน). 4 รูปแบบการจัดกระบวนการเรียนรู้แบบส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ [Online]. Available URL : http://www.wijai48.com/learning_stye/developthinking/creativethinking.htm
- ธัญญา สังขพันธานนท์. วรรณกรรมวิจารณ์. ปทุมธานี : นาคร, 2539.
- นงลักษณ์ เกตุการณ์. การเปรียบเทียบความคิดสร้างสรรค์ และความเชื่อมั่นในตนเอง ในกิจกรรมศิลปะ ของนักเรียนชั้นอนุบาล 2 ระหว่างการจัดการเรียนรู้แบบการระดมสมอง และการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์. ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา, 2551.
- นภเนตร ธรรมบวร. การประเมินผลพัฒนาการเด็กปฐมวัย. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2544.
- นิลวรรณ ไชโย. การใช้คำถามในกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาเพื่อส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทย, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2544.
- บันลือ พุกยะวัน. พัฒนาทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2533.
- บุญยงค์ เกศเทศ. เขียนไทย. กรุงเทพฯ : ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2535.

- เบญจภรณ์ ศรีจันทร์ภาศ. การบูรณาการแนวคิดสร้างสรรค์ความรู้และการเรียนแบบร่วมมือเพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์และความฉลาดทางอารมณ์ของนักเรียนระดับก้าวหน้า. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2550.
- ปฏิพันธ์ อุทยานุกุล. การใช้กิจกรรมส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์เพื่อสอนเขียนเรื่องสั้นสำหรับนักศึกษาวิชาเอกภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2545.
- ประภาศรี สีอำไพ. การเขียนแบบสร้างสรรค์. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์, 2531.
- ปราณี ยุติธรรม. การพัฒนาความสามารถในการแก้โจทย์ปัญหาด้วยกระบวนการระดมสมองสร้างมโนทัศน์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6, ครุศาสตรมหาบัณฑิต, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต, 2549.
- ปราณี สุรสิทธิ์. การเขียนสร้างสรรค์เชิงวารสารศาสตร์. กรุงเทพฯ : แสงดาว, 2541.
- ปิยะณัฐ ไชยาพันธุ์. การใช้เทคนิคออร์ดอนเพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์และแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2551.
- พรทิพย์ ประการแก้ว. การใช้จินตนิมิตช่วยสร้างความคิดในการเขียนความเรียงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทย, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2543.
- พัชร พุ่มลำเจียก. การใช้วิธีสอนตามแนวทฤษฎีสร้างสรรค์ความรู้นิยมเพื่อส่งเสริมความสามารถในการฟัง – พูดเชิงสร้างสรรค์และความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สถาบันเทคโนโลยีราชมงคลเชียงใหม่. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทย, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2544.
- พิมพ์ประไพ ธวัชวงศ์. การใช้กิจกรรมนิทานเพื่อพัฒนาทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทย, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2542.
- พิมาน แจ่มจรัส. เขียน. กรุงเทพฯ : แสงดาว, 2550.
- ไพพรรณ อินทนิล. เทคนิคการเล่านิทาน. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น, 2534.

- เพชรวิ ทักษิณ. การเปรียบเทียบความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยการใช้แบบฝึกการเขียนอย่างสร้างสรรค์ที่นักเรียนเขียนได้อย่างอิสระกับแบบฝึกที่ครูเป็นผู้กำหนดเรื่อง. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทย, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2525.
- รัชภูมิ แซ่ใช้. การวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมเพื่อพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ของนักศึกษาสถาบันราชภัฏเชียงราย. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทย, บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2546.
- รัฐจวน มโหธร. การใช้เทคนิคการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ขององค์ประกอบเพื่อส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดเวฬุวัน จังหวัดเชียงใหม่. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทย, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2552.
- รุ่งรวี ปัญญาแก้ว. การใช้กิจกรรมการเล่นนิทานเพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ ความรู้คำศัพท์ และความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนระดับกำลังพัฒนา. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2550.
- วัชรภรณ์ ตั้งวิวัฒนาพานิช. การใช้นิทานพื้นบ้านล้านนาเพื่อส่งเสริมความสามารถทางการพูดการเขียนภาษาอังกฤษ และความตระหนักในคุณค่า ของภูมิปัญญาท้องถิ่น. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2545.
- วิริยะ สิริสิงห. การสร้างสรรค์ : วรรณกรรมสำหรับเด็กและเยาวชน. กรุงเทพฯ : ชมรมเด็ก, 2537.
- วิรัชศักดิ์ บางโรย. ผลการใช้กิจกรรมส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ในการสอนเขียนร้อยกรองสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทย, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2543.
- วิวัฒน์ ประสานสุข. การใช้แบบฝึกเสริมทักษะการใช้ภาษาไทยสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทย, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2541.
- สมศักดิ์ ปริบูรณ์. นิทาน : ความสำคัญและประโยชน์ของนิทาน. วารสารวิชาการสถาบันราชภัฏจอมบึง, 2542.
- สมศักดิ์ ภู่วิภาดาพรรณ. เทคนิคการส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2544.

สมศักดิ์ ภูวิภาดาพรรณ. การยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลางและการประเมินตามสภาพจริง. เชียงใหม่ : แสงศิลป์, 2544.

สุขุมพร ไหวจลาด. การเปรียบเทียบทักษะกระบวนการทำงาน และความคิดสร้างสรรค์ในงานประดิษฐ์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนรู้ตามขั้นตอน ของเชลซิงเจอร์ กับที่เรียนรู้จากการปฏิบัติจริงร่วมกับการระดมสมอง. คุรุศาสตร์มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา, 2551.

สุชัยญา วงศ์เวสซ์. ผลการใช้รูปแบบกระบวนการสอนคิดสร้างสรรค์เพื่อสอนเขียนนิทานอนุรักษ์ภูมิปัญญาท้องถิ่น สำหรับนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทย, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2552.

สุดารัตน์ เสรีรัตน์. วิวัฒนาการของเรื่องสั้นในเมืองไทยตั้งแต่แรกจนถึง พ.ศ. 2475.

ปริญญาคุรุศาสตร์มหาบัณฑิต, บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2522.

สุกิตรา ตูยาสัย. แผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาไทยชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3, 2545.

สุวิทย์ มูลคำ. กลยุทธ์การสอนคิดสร้างสรรค์. กรุงเทพฯ : ห้างหุ้นส่วนจำกัด ภาพพิมพ์, 2550.

สุวิทย์ มูลคำ และ อรทัย มูลคำ. 21 วิธีจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนากระบวนการคิด. กรุงเทพฯ : ภาพพิมพ์, 2545.

สำนักงานคณะกรรมการประถมศึกษาแห่งชาติ กระทรวงศึกษาธิการ. พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542. กรุงเทพฯ : สบายบุ๊กส์, 2544.

สำนักงานจังหวัดลำพูน สำนักงานปลัดกระทรวงมหาดไทย กระทรวงมหาดไทย. ประวัติมหาดไทยส่วนภูมิภาคจังหวัดลำพูน. เชียงใหม่ : พิทักษ์การพิมพ์, 2527.

เสาวลักษณ์ นภาลัย. “ทักษะการใช้คำถามกับการเพิ่มประสิทธิภาพการสอน” พัฒนาเทคนิคการศึกษา. ปีที่ 17 ฉบับที่ 53 มกราคม – มีนาคม 2548.

อจ ฌ ลำพูน. ตำนานจากจอมนางจามรีสู่จอมนางจามเทวี. ลำพูน : ฌุฬการพิมพ์, 2546.

อจจรารณ์ สุริยงค์. ความสามารถในการสื่อสารทางวิทยาศาสตร์ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบระดมสมอง. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนวิทยาศาสตร์, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2548.

อันจนา วงศ์ไชยา. การสร้างหนังสือนิทานพื้นบ้านเพื่อเสริมทักษะการอ่านสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษา. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทย, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2549.

อารี พันธุ์ณี. ฝึกให้คิดเป็น คิดให้สร้างสรรค์. กรุงเทพฯ : ไชยใหม่, 2545.

อารี พันธุ์ณี. จิตวิทยาสร้างสรรค์การเรียนการสอน. กรุงเทพฯ : ไชยใหม่, 2546.

อารี รังสินันท์. ความคิดสร้างสรรค์. กรุงเทพฯ : ธารนิเวศการพิมพ์, 2526.

ความคิดสร้างสรรค์. กรุงเทพฯ : เจริญรัฐการพิมพ์, 2528.

อำไพ สุจริตกุลและธิดา โมกสิกรัตน์. เอกสารการสอนชุดวิชา ภาษาไทย 1 หน่วยที่ 1-8.

กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช, 2543.

Douglas Wright (2009, citing Morgan Grampian, 1960) Retrieved May, 2009 from Douglas Wright

:<http://www.mech.uwa.edu.au/DANotes/design/appendixD/Roberts.html>

Gordon, W. J. J. **Synectics : The Development of Creative Capacity**. New York : Harper & Row, 1961.

Guildford, J.P. **A Psychometric Approach to Creativity**, in John Curtes Gowan, George D.

Demo, and E. Paul Terrance., **Creativity : Its Educational Implication**, New York :

John Wileys Sons, Inc., 1967.

Guildford, J.P. **The Nature of Human Intelligence**. New York : McGraw – Hill Co., 1968.

Osborn, A. **Applied Imagination**. New York : Charles Scribners, 1957.

Rogers, C.R. **Toward a Theory of Creativity in P.E.** Vernon, ed. Creativity. Hasmonds Worth,

Penguin Book Ltd., 1970.

Torrance, E.P. **Rewarding Creative Behavior**. Englewood Cliffs, N.J. : Prentice Hall, 1965.

William, F. E. **Classroom Ideas for Encouraging Think and Feeling**. New York : D.O.K.

Publishing Co., 1970.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

รายนามผู้เชี่ยวชาญ

รายนามผู้เชี่ยวชาญ

ที่ให้คำแนะนำปรึกษา พิจารณาตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. นางนิจนา วัฒนาสกุลไทย
ตำแหน่ง รองผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ
สถานที่ทำงาน โรงเรียนเวียงเจดีย์วิทยา
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 35
ประสบการณ์และความชำนาญ เชี่ยวชาญด้านหลักสูตร
2. นางสุกิตรา คุยาสัย
ตำแหน่ง ครูชำนาญการพิเศษ
และหัวหน้ากลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย
สถานที่ทำงาน โรงเรียนเวียงเจดีย์วิทยา
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 35
ประสบการณ์และความชำนาญ เชี่ยวชาญด้านการเขียนและด้านความคิดสร้างสรรค์
3. นางนงคราญ เสนสุภา
ตำแหน่ง ศึกษานิเทศก์ชำนาญการพิเศษ
สถานที่ทำงาน สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาลำพูน เขต 2
ประสบการณ์และความชำนาญ เชี่ยวชาญด้านความคิดสร้างสรรค์
4. นายปิยะฉัฐ ไชยยาพันธุ์
ตำแหน่ง อาจารย์พิเศษภาคภาษาต่างประเทศ
สถานที่ทำงาน โรงเรียนสาริตมมหาวิทยาลัยเชียงใหม่
ประสบการณ์และความชำนาญ ผู้เชี่ยวชาญด้านการใช้เทคนิคกอร์ดอน

ที่ ศธ 6393(15) 13/123

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
239 ถนนห้วยแก้ว ตำบลสุเทพ
อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ 50200

15 ธันวาคม 2552

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน ผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาลำพูน เขต 2

ด้วย นางสาวชลิดา โอดบาง นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สาขาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ได้รับอนุมัติให้ทำการค้นคว้าแบบอิสระ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตรในหัวข้อเรื่อง การพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ในการเขียนนิทานด้วยเทคนิคคอร์ค่อน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเวียงเจดีย์วิทยา อำเภอเถิน จังหวัดลำพูน โดยมีรองศาสตราจารย์ศรีวิไล พลมณี และ รองศาสตราจารย์สมร เจนจิจะ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา

นักศึกษามีความประสงค์จะขอเชิญ นางนิจนา วัฒนาสกุลไทย เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือและให้ข้อเสนอแนะในการทำการศึกษาวิจัย

สาขาวิชาการสอนภาษาไทยได้พิจารณาแล้วเห็นว่า นางนิจนา วัฒนาสกุลไทย เป็นผู้มีความรู้ความสามารถและประสบการณ์เหมาะสมที่จะให้ข้อเสนอแนะและเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัยดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อทราบและโปรดพิจารณาให้ นางนิจนา วัฒนาสกุลไทย เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัยในครั้งนี้ด้วย จักเป็นพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ศรีวิไล พลมณี)

ประธานกรรมการบริหารหลักสูตรบัณฑิตศึกษา
ประจำสาขาวิชาการสอนภาษาไทย

ที่ ศธ 6393(15) 13/123

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
239 ถนนห้วยแก้ว ตำบลสุเทพ
อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ 50200

15 ธันวาคม 2552

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน ผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาลำพูน เขต 2

ด้วย นางสาวชลิดา โอบบาง นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สาขาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ได้รับอนุมัติให้ทำการค้นคว้าแบบอิสระ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตรในหัวข้อเรื่อง การพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ในการเขียนนิทานด้วยเทคนิคกอร์ดอน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเวียงเจดีย์วิทยา อำเภอเถิน จังหวัดลำพูน โดยมีรองศาสตราจารย์ศรีวิไล พลมณี และ รองศาสตราจารย์สมร เจนจิจะ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา

นักศึกษามีความประสงค์จะขอเชิญ นางสาวสุกิตรา คุยาสัย เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือและให้ข้อเสนอแนะในการทำการศึกษาวิจัย

สาขาวิชาการสอนภาษาไทยได้พิจารณาแล้วเห็นว่า นางสาวสุกิตรา คุยาสัย เป็นผู้มีความรู้ความสามารถและประสบการณ์เหมาะสมที่จะให้ข้อเสนอแนะและเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัยดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อทราบและโปรดพิจารณาให้ นางสาวสุกิตรา คุยาสัย เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัยในครั้งนี้ด้วย จักเป็นพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ศรีวิไล พลมณี)

ประธานกรรมการบริหารหลักสูตรบัณฑิตศึกษา
ประจำสาขาวิชาการสอนภาษาไทย

ที่ ศร 6393(15) 13/123

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
239 ถนนห้วยแก้ว ตำบลสุเทพ
อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ 50200

15 ธันวาคม 2552

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน ผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาลำพูน เขต 2

ด้วย นางสาวชลิตา โอคบาง นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สาขาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ได้รับอนุมัติให้ทำการค้นคว้าแบบอิสระ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตรในหัวข้อเรื่อง การพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ในการเขียนนิทานด้วยเทคนิคออร์ดอน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเวียงเจดีย์วิทยา อำเภอเถิน จังหวัดลำพูน โดยมีรองศาสตราจารย์ศรีวิไล พลมณี และ รองศาสตราจารย์สมร เจนจิจะ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา

นักศึกษามีความประสงค์จะขอเชิญ นางนงคราญ เสนสุภา เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือและให้ข้อเสนอแนะในการทำการศึกษาวิจัย

สาขาวิชาการสอนภาษาไทยได้พิจารณาแล้วเห็นว่า นางนงคราญ เสนสุภา เป็นผู้มีความรู้ความสามารถและประสบการณ์เหมาะสมที่จะให้ข้อเสนอแนะและเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัยดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อทราบและโปรดพิจารณาให้ นางนงคราญ เสนสุภา เป็นผู้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัยในครั้งนี้ด้วย จักเป็นพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ศรีวิไล พลมณี)

ประธานกรรมการบริหารหลักสูตรบัณฑิตศึกษา
ประจำสาขาวิชาการศึกษาภาษาไทย

ที่ ศธ 6393(15) 13/123

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
239 ถนนห้วยแก้ว ตำบลสุเทพ
อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ 50200

15 ธันวาคม 2552

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน ผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาลำพูน เขต 2

ด้วย นางสาวชลิตา โอบบาง นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สาขาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ได้รับอนุมัติให้ทำการค้นคว้าแบบอิสระ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตรในหัวข้อเรื่อง การพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ในการเขียนนิทานด้วยเทคนิคกอร์ดอน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเวียงเจดีย์วิทยา อำเภอสี จังหวัดลำพูน โดยมีรองศาสตราจารย์ศรีวิไล พลมณี และ รองศาสตราจารย์สมร เจนจิจะ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา

นักศึกษามีความประสงค์จะขอเชิญ นายปิยะฉัตร ไชยยาพันธุ์ เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือและให้ข้อเสนอแนะในการทำการศึกษาวิจัย

สาขาวิชาการสอนภาษาไทยได้พิจารณาแล้วเห็นว่า นายปิยะฉัตร ไชยยาพันธุ์ เป็นผู้มีความรู้ความสามารถและประสบการณ์เหมาะสมที่จะให้ข้อเสนอแนะและเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัยดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อทราบและโปรดพิจารณาให้ นายปิยะฉัตร ไชยยาพันธุ์ เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัยในครั้งนี้ด้วย จักเป็นพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ศรีวิไล พลมณี)

ประธานกรรมการบริหารหลักสูตรบัณฑิตศึกษา
ประจำสาขาวิชาสอนภาษาไทย

ภาคผนวก ข

แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความคิดสร้างสรรค์
ในการเขียนนิทานโดยใช้เทคนิคกอร์ดอน

แผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ ในการเขียนนิทานโดยใช้เทคนิคกอร์ดอน

แผนการจัดการเรียนรู้

หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง : เทคนิคกอร์ดอนกับการเขียนนิทาน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย
แผนที่ 1 : เรียนรู้นิทาน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 เวลา 1 คาบ

มาตรฐานการเรียนรู้

สาระที่ 1 การอ่าน

มาตรฐานการเรียนรู้ที่ ท 1.1 ใช้กระบวนการอ่านสร้างความรู้และความคิดเพื่อนำไปใช้ตัดสินใจ แก้ปัญหาในการดำเนินชีวิต และมีนิสัยรักการอ่าน

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

1. นักเรียนวิเคราะห์องค์ประกอบนิทานจากนิทานเรื่องกระต่ายกับเต่าได้

สาระการเรียนรู้

องค์ประกอบนิทาน

นิทานเป็นบันเทิงคดีอีกรูปแบบหนึ่ง จึงมีองค์ประกอบเหมือนเรื่องบันเทิงคดีทั่วไปแต่จะแตกต่างกันในรายละเอียดและกลวิธีการสร้างเรื่อง แบ่งองค์ประกอบและกลวิธีการสร้างเรื่อง ดังนี้
โครงเรื่อง หมายถึง การสร้างเรื่องราวๆ เพื่อเป็นแนวให้แต่งเนื้อเรื่องตามเค้าโครงนั้น
ในโครงเรื่องจะมีข้อขัดแย้งหรือปัญหาผูกเป็นปมชวนให้ผู้อ่านอยากรู้ว่าเรื่องราวจะดำเนินต่อไปอย่างไร มีการดำเนินเรื่องจนถึงจุดสุดยอดเรื่องก็จะคลี่คลายและจบลง

แนวคิดหรือแก่นเรื่อง หมายถึง สาระสำคัญของเรื่องใดเรื่องหนึ่งที่เขียนขึ้นทำหน้าที่สะท้อนประเด็นสำคัญของการนำเสนอให้ผู้อ่านเห็น และเข้าใจสิ่งที่ผู้เขียนต้องการสื่อสาร แนวคิดในการเขียนเรื่องแบ่งได้ 4 ชนิด คือ

1. แนวคิดแสดงทัศนคติ คือแนวคิดที่ผู้เขียนมุ่งเสนอหรือแสดงทัศนคติเห็นต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง
2. แนวคิดแสดงอารมณ์ คือแนวคิดที่ผู้เขียนมุ่งเสนออารมณ์และความรู้สึกของตัวละคร

3. แนวคิดแสดงพฤติกรรม คือแนวคิดที่ผู้เขียนมุ่งเสนอพฤติกรรมของตัวละครและพฤติกรรมที่เกิดขึ้นในเรื่อง
4. แนวคิดแสดงภาพและเหตุการณ์ คือแนวคิดที่ผู้เขียนมุ่งเสนอภาพที่ปรากฏและเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับตัวละคร อาจจะเป็นสภาพและเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติก็ได้ หรือมีผู้ทำให้เกิดเหตุการณ์นั้น

ตัวละคร หมายถึง ผู้แสดงพฤติกรรมออกมาตามลักษณะเหตุการณ์และสภาพแวดล้อม อันต่อเนื่องเป็นโครงเรื่อง ซึ่งประกอบด้วย กริยาอาการ การผจญภัย การแก้ปัญหาและคลี่คลายเงื่อนไขในเรื่อง

ฉาก หมายถึง สถานที่และสิ่งแวดล้อมตลอดจนบรรยากาศต่างๆ และเวลาที่เรื่องนั้นๆ เกิดขึ้น ในบางกรณีฉากมีบทบาทเหมือนตัวละครตัวหนึ่งด้วย สำหรับฉากในนิทาน จะใช้คำบรรยายแบบกว้างๆ และมักจะไม่ค่อยเน้นฉากและบรรยากาศมากนัก

บทสนทนา หมายถึง คำพูดของตัวละครที่ได้ตอบกันในเรื่อง ซึ่งเป็นองค์ประกอบสำคัญที่จะทำให้ผู้อ่านยิ่งกว่าการบรรยายแต่เพียงอย่างเดียว เพราะการใช้บทสนทนาในนิทานเป็นกลวิธีที่ทำให้ด้วยจุดมุ่งหมายเพื่อ ช่วยในการเดินเรื่อง ช่วยให้ผู้อ่านได้รู้จักตัวละคร และช่วยย่อเรื่อง

การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

1. ครูซักชวนนักเรียนสนทนาเกี่ยวกับนิทาน เช่น
 - นักเรียนพอจะจำได้ไหม หนังสือเล่มแรกที่นักเรียนรู้จัก ที่นักเรียนคุ้นเคยคือหนังสืออะไร
 - นักเรียนจำได้ไหมหนังสือเล่มแรกที่นักเรียนอ่านคือหนังสืออะไร (หนังสือนิทาน)
 - นิทานเคยอ่านนิทานเรื่องอะไรกันบ้าง นักเรียนจำได้ไหมว่าเนื้อเรื่องเป็นอย่างไร
2. หาตัวแทนนักเรียนมาเล่านิทานหนึ่งคน
3. ชวนนักเรียนสนทนาเกี่ยวกับนิทานที่เพื่อนเล่าว่าประกอบด้วยอะไรบ้าง

ขั้นจัดกิจกรรม

1. นักเรียนอ่านนิทานเรื่องกระต่ายกับเต่า จากเอกสารหมายเลข 1
2. ครูชวนนักเรียนสนทนาถึงนิทานเรื่องกระต่ายกับเต่า เช่น
 - เรื่องนี้มีใครบ้าง (เต่า กระต่าย นกน้อย)
 - กระต่ายกับเต่าทำอะไรกันในเรื่อง (วิ่งแข่งกัน)
 - ทำไมกระต่ายกับเต่าต้องวิ่งแข่งกัน (กระต่ายทำเต่าวิ่งแข่ง)

- ผลการแข่งขันเป็นอย่างไร (แต่ละขณะกระทำ)
 - นิทานเรื่องนี้ให้ข้อคิดอะไร (ความพยายามอยู่ที่ไหนความสำเร็จอยู่ที่นั่น)
3. นักเรียนศึกษาเอกสาร “องค์ประกอบนิทาน” จากเอกสารหมายเลข 2
 4. นักเรียนนำนิทานเรื่องกระทำกับเต่ามาวิเคราะห์องค์ประกอบนิทาน โดยการตอบคำถามใบงานที่ 1

ขั้นสรุป

1. ครูเฉลยใบงานที่ 1 พร้อมอธิบาย
2. ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปวิธีการวิเคราะห์องค์ประกอบนิทาน

สื่อและอุปกรณ์

1. เอกสารหมายเลข 1 นิทานเรื่องกระทำกับเต่า
2. เอกสารหมายเลข 2 องค์ประกอบนิทาน
3. ใบงานที่ 1 วิเคราะห์องค์ประกอบนิทาน

กระบวนการวัดและประเมินผล

วิธีวัดและประเมินผล

1. ผลงาน (การตอบคำถามใบงานที่ 1)

เอกสารหมายเลข 1

นิทานเรื่องกระต่ายกับเต่า

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้วมีกระต่ายตัวหนึ่งอาศัยอยู่ในป่า มันวิ่งได้เร็วมาก จนหลงตัวเองว่า ในป่าแห่งนี้ไม่มีใครวิ่งเร็วชนะตนเองได้ วันหนึ่งกระต่ายเดินร้องเพลงมาอย่างสบายใจและพบกับ เต่าเข้า เห็นเต่าคลานตัวมดเคี้ยวผ่านไป กระต่ายจึงพูดกับเต่าว่า “มัวแต่คลานตัวมดเคี้ยวอยู่แบบนี้ เมื่อไหร่จะถึงบ้านล่ะแบบนี้ช้าว่า ช้าต่อให้เจ้าคลานล่อง หน้าไปก่อนสักครึ่งวันช้าก็วิ่งตามทัน ฮ่า ฮ่า ฮ่า” กระต่ายหัวเราะเยาะเย้ยเจ้าเต่า “ช้าก็คลานของช้าแบบนี้ของช้ามาตั้งนานแล้ว” เต่ารู้สึกไม่พอใจที่กระต่ายพูดจาแบบนี้ในใจตนแล้วพูดต่ออีกว่า “กระต่าย หลงตัวเองอย่างเจ้าไม่เห็นว่าจะเก่งตรงไหนดีแต่ไม้ไปวันวัน” กระต่ายผู้ทะนงในความวิ่งเร็วของตนเองเห็นเต่าพูดจาอย่างนั้นจึง พูดขึ้นว่า “เงินแน่จริงกล้าวิ่งแข่งกับช้าไหมล่ะเจ้าเต่าตัวมดเคี้ยว ฮ่า ฮ่า ฮ่า ไม่กล้าล่ะสิ” เต่าตอบทันควันว่า “ตกลงเรามาวิ่งแข่งกันใครถึงเส้นชัยก่อนคนนั้นชนะ” กระต่ายแทบไม่เชื่อหูตัวเอง “เจ้านะ เหยียดกล้าท้าแข่งกับช้า ฮ่า ฮ่า ฮ่า ช้าต่อให้เจ้าก่อนก็ได้ ฮ่า ฮ่า ฮ่า” ทันใดนั้นเจ้านกน้อยบินมากพоди เต่าและกระต่ายจึงขอให้นกน้อยเป็นกรรมการตัดสินให้ เมื่อการแข่งขันเริ่มขึ้นกระต่ายวิ่งออกจาก จุดเริ่มต้นด้วยความเร็วสุดฝีเท้านำเต่าไปก่อน พอถึงกลางทางหันกลับไปมองข้างหลังไม่เห็นแต่เงา ของเต่า เจ้ากระต่ายจึงนั่งพักที่ได้ต้นไม้ใหญ่ข้างทางจนผลอหลับไป ส่วนเจ้าเต่ายังคงคลาน ตัวมดเคี้ยวอย่างไม่ย่อท้อ โดยมีเพื่อนสัตว์ส่งเสียงเชียร์ให้กำลังใจ เนื่องจากเพื่อนทุกตัวไม่ชอบ นิสัยของเจ้ากระต่ายขี้คุย เจ้าเต่ายังคงคลานต่อไปจนแข่งหน้ากระต่ายมัวแต่นอนหลับอยู่ เจ้ากระต่ายสะดุ้งตื่นขึ้นมาอีกทีเมื่อเจ้าเต่าคลานจนถึงเส้นชัยแล้ว มันรีบวิ่งไปข้างหน้าอย่างรวดเร็วหวังจะไล่ให้ทัน แต่ก็สายไปเสียแล้ว พวกสัตว์ป่าต่างห้อมล้อมเข้าไปแสดงความยินดีกับเต่าตัว แรกที่สามารถเอาชนะกระต่ายได้ในการแข่งขัน เป็นตำนานเล่าขานสืบต่อกันมาจนถึงทุกวันนี้

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า : ความพยายามอยู่ที่ไหนความสำเร็จอยู่ที่นั่น

เอกสารหมายเลข 2

องค์ประกอบของนิทาน

นิทานเป็นบันเทิงคดีอีกรูปแบบหนึ่ง จึงมีองค์ประกอบเหมือนเรื่องบันเทิงคดีทั่วไปแต่จะแตกต่างกันในรายละเอียดและกลวิธีการสร้างเรื่อง แบ่งองค์ประกอบและกลวิธีการสร้างเรื่อง ดังนี้

โครงเรื่อง หมายถึง การสร้างเรื่องคร่าวๆ เพื่อเป็นแนวให้แต่งเนื้อเรื่องตามเค้าโครงนั้น ในโครงเรื่องจะมีข้อขัดแย้งหรือปัญหาผูกเป็นปมชวนให้ผู้อ่านอยากรู้ว่าเรื่องราวจะดำเนินต่อไปอย่างไร มีการดำเนินเรื่องจนถึงจุดสุดยอดเรื่องก็จะคลี่คลายและจบลง

แนวคิดหรือแก่นเรื่อง หมายถึง สารัตถะของเรื่องใดเรื่องหนึ่งที่เขียนขึ้นทำหน้าที่สะท้อนประเด็นสำคัญของการนำเสนอให้ผู้อ่านเห็น และเข้าใจสิ่งที่ผู้เขียนต้องการสื่อสาร แนวคิดในการเขียนเรื่องแบ่งได้ 4 ชนิด คือ

1. แนวคิดแสดงทัศนะ คือแนวคิดที่ผู้เขียนมุ่งเสนอหรือแสดงทัศนะความคิดเห็นต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง
2. แนวคิดแสดงอารมณ์ คือแนวคิดที่ผู้เขียนมุ่งเสนออารมณ์และความรู้สึกของตัวละคร
3. แนวคิดแสดงพฤติกรรม คือแนวคิดที่ผู้เขียนมุ่งเสนอพฤติกรรมของตัวละครและพฤติกรรมที่เกิดขึ้นในเรื่อง
4. แนวคิดแสดงภาพและเหตุการณ์ คือแนวคิดที่ผู้เขียนมุ่งเสนอภาพที่ปรากฏและเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับตัวละคร อาจจะเป็นสภาพและเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติก็ได้ หรือมีผู้ทำให้เกิดเหตุการณ์นั้น

ตัวละคร หมายถึง ผู้แสดงพฤติกรรมออกมาตามลักษณะเหตุการณ์และสภาพแวดล้อม อันต่อเนื่องเป็นโครงเรื่อง ซึ่งประกอบด้วย กริยาอาการ การผจญภัย การแก้ปัญหาและคลี่คลายเงื่อนไขปมในเรื่อง

ฉาก หมายถึง สถานที่และสิ่งแวดล้อมตลอดจนบรรยากาศต่างๆ และเวลาที่เรื่องนั้นๆ เกิดขึ้น ในบางกรณีฉากมีบทบาทเหมือนตัวละครตัวหนึ่งด้วย สำหรับฉากในนิทาน จะใช้คำบรรยายแบบกว้างๆ และมักจะไม่น่าจะเน้นฉากและบรรยากาศมากนัก

บทสนทนา หมายถึง คำพูดของตัวละครที่ได้ตอบกันในเรื่อง ซึ่งเป็นองค์ประกอบสำคัญที่จะทำให้น่าอ่านยิ่งกว่าการบรรยายแต่เพียงอย่างเดียว เพราะการใช้บทสนทนาในนิทานเป็นกลวิธีที่ทำด้วยจุดมุ่งหมายเพื่อ ช่วยในการเดินเรื่อง ช่วยให้ผู้อ่านได้รู้จักตัวละคร และช่วยขยันท่อเรื่อง

บันทึกหลังการสอน

สอนวันที่ เดือน พ.ศ. เวลา - น.

1. สภาพการจัดการเรียนการสอน

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

3. ปัญหา/อุปสรรค

.....

.....

.....

.....

.....

.....

4. แนวทางแก้ไข

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....

(นางสาวชลิตา โอคบาง)

...../...../.....

แผนการจัดการเรียนรู้

หน่วยการเรียนรู้เรื่อง : เทคนิคการคัดลอกกับการเขียนนิทาน

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

แผนที่ 2 : ผสานการคัดลอก

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

เวลา 4 คาบ

มาตรฐานการเรียนรู้

สาระที่ 2 การเขียน

มาตรฐานการเรียนรู้ที่ ท 2.1 ใช้กระบวนการเขียนสื่อสาร เขียนเรียงความ ย่อความ และเขียนเรื่องราวในรูปแบบต่างๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศและรายงานการศึกษาค้นคว้าอย่างมีประสิทธิภาพ

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

1. นักเรียนเข้าใจหลักการ/แนวคิดเทคนิคการคัดลอก และนำเทคนิคการคัดลอกไปใช้ในการเขียนนิทานเป็นกลุ่มได้

สาระการเรียนรู้

เทคนิคการคัดลอก เป็นเทคนิคที่ใช้กระบวนการกลุ่มช่วยกันคิด สมาชิกในกลุ่มจะประกอบด้วยผู้เชี่ยวชาญในแต่ละด้านที่แตกต่างกันไป โดยจะมีหัวหน้ากลุ่ม 1 คนเป็นผู้ดำเนินการ หัวหน้ากลุ่มจะได้รับปัญหาหรือโจทย์ แต่หัวหน้ากลุ่มจะเก็บปัญหา(โจทย์)ไว้เป็นความลับก่อน จากนั้นหัวหน้าจะให้สมาชิกช่วยกันคิดหาคำตอบปัญหาหรือโจทย์ หัวหน้าจะยังไม่บอกปัญหาหรือโจทย์จริงๆ แต่หัวหน้าจะใช้คำถาม/ประโยค/ข้อความไปให้สมาชิกหาคำตอบ โดยปัญหาหรือโจทย์ 1 ปัญหาหัวหน้าจะใช้คำถาม/ประโยค/ข้อความไปสมาชิกประมาณ 4-7 ครั้ง ครั้งแรกจะไปจากคำถาม/ประโยค/ข้อความที่กว้างที่สุดไกลจากปัญหามันที่สุดให้สมาชิกหาคำตอบ แล้วค่อยๆ ใช้คำถาม/ประโยค/ข้อความไปแคบเข้าไปเรื่อยๆจนสุดท้ายบอกปัญหาที่แท้จริง ขณะที่สมาชิกหาคำตอบหัวหน้าจะต้องพยายามให้สมาชิกใช้คำตอบเก่าที่เคยตอบในการไปครั้งก่อนมาตอบในครั้งหลัง สุดท้ายหัวหน้าจะให้สมาชิกตกลงร่วมกันว่าจะเลือกคำตอบไหนเป็นคำตอบที่แปลกใหม่ที่สุด

กิจกรรมการเรียนรู้

เทคนิคกอร์ดอน

ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

1. นักเรียนคิดอย่างไรกับความคิดสร้างสรรค์
2. นักเรียนอยากเป็นคนที่มีความคิดสร้างสรรค์ไหม
3. การพัฒนาความคิดสร้างสรรค์มีหลายวิธี แต่วิธีที่จะให้นักเรียนศึกษาต่อไปนี้คือ “เทคนิคกอร์ดอน”

ขั้นจัดกิจกรรม

1. นักเรียนศึกษาแนวคิดของเทคนิคกอร์ดอนจาก โปรแกรม Power Point
2. ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปแนวคิด “เทคนิคกอร์ดอน”
3. ครูให้นักเรียนแบ่งกลุ่มกลุ่มละ 6 คน โดยแต่ละกลุ่มจะต้องประกอบด้วยผู้เชี่ยวชาญ 5 คน 5 ด้าน และหัวหน้ากลุ่มอีก 1 คน ดังต่อไปนี้
 1. เชี่ยวชาญด้านการเขียน โครงเรื่อง
 2. เชี่ยวชาญด้านแนวคิด
 3. เชี่ยวชาญด้านการค้นหาตัวละคร
 4. เชี่ยวชาญด้านฉาก
 5. เชี่ยวชาญด้านบทสนทนา
 6. หัวหน้ากลุ่ม
4. ครูชี้แจงว่าครูมีงานมอบหมายให้นักเรียนทำกลุ่มละ 1 งาน (ปัญหาหรือโจทย์) โดยครูจะให้นักเรียนร่วมกันคิดสร้างสรรค์งาน(คำตอบ)โดยคำนึงตามเทคนิคกอร์ดอนที่มีหัวหน้ากลุ่มเป็นผู้ดำเนินการภายในกติกา ดังนี้
 - 1.เมื่อสมาชิกกลุ่มเสนอคำตอบ สมาชิกกลุ่มคนอื่นรวมทั้งหัวหน้าไม่มีสิทธิวิพากษ์วิจารณ์คำตอบที่สมาชิกเสนอมาน
 - 2.สมาชิกต้องพยายามเสนอคำตอบที่แปลกใหม่ ไม่ใช่คำตอบแบบเดิมๆที่ใครก็คิดได้
 - 3.ภายในกลุ่มต้องพยายามช่วยกันหาคำตอบให้ได้มากที่สุด
 - 4.เมื่อหัวหน้ากลุ่มใช้คำถาม/ประโยค/ข้อความใบ้ที่แคบกว่าเดิมแล้วให้สมาชิกช่วยกันหาคำตอบสมาชิกต้องพยายามให้คำตอบเดิมที่เคยตอบมาในครั้งก่อนหน้านั้นมาดัดแปลง/ปรับปรุง แล้วตอบใหม่
5. ครูประชุมหัวหน้ากลุ่มทุกกลุ่ม ครูชี้แจงหัวหน้ากลุ่ม

- งานที่มอบหมายคือ ครูต้องการให้นักเรียนแต่ละกลุ่มแสดงละครกลุ่มละ 1 เรื่อง โดยละครที่จะแสดงต้องมาจากนิทานที่นักเรียนในกลุ่มร่วมกันคิดมา หัวหน้ากลุ่มต้องดำเนินการไปให้สมาชิกช่วยกันสร้างสรรค์งานที่ครูมอบหมายโดยใช้เทคนิคกอร์ดอน
- หัวหน้ากลุ่มต้องไม่บอกงานที่ครูมอบหมายให้สมาชิกทราบ
- เวลาสมาชิกเสนอคำตอบหัวหน้ากลุ่มต้องพยายามให้สมาชิกคำตอบเดิมที่ตอบในครั้งก่อนมาคิดแปลง/ปรับปรุงเพื่อเป็นคำตอบในครั้งใหม่
- ให้หัวหน้ากลุ่มวางแผนการใช้คำถาม/ประโยค/ข้อความในใบงานที่ 2 และระหว่างการค้าถามการเทคนิคกอร์ดอนในกลุ่มให้บันทึกและดำเนินการตามใบงานที่ 2
- เมื่อดำเนินการตามใบงานที่ 2 เสร็จเรียบร้อย ให้ทุกกลุ่มช่วยกันเขียนนิทานกลุ่มละ 1 เรื่อง แต่ต้องเขียน 2 ชุด ชุดที่ 1 ส่งให้ครู ชุดที่ 2 กลุ่มเก็บไว้เพื่อวางแผนการแสดงละครในคาบเรียนต่อไป

คาบเรียนต่อไป

6. นักเรียนแสดงละคร

ขั้นสรุป

1. ครูและนักเรียนร่วมกันอภิปรายนิทานที่นักเรียนแสดงละครทีละเรื่องว่า แต่ละเรื่องมีส่วนไหนที่ปรากฏความคิดสร้างสรรค์บ้าง

สื่อและอุปกรณ์

1. Power Point ชุด เทคนิคกอร์ดอน
2. ใบงานที่ 2

กระบวนการวัดและประเมินผล

วิธีวัดและประเมินผล

1. สังเกตจากพฤติกรรมการเรียน
2. ตรวจสอบผลงาน(นิทาน)

เครื่องมือวัด

1. แบบประเมินพฤติกรรมรายบุคคล
2. แบบประเมินผลการแสดงละคร
3. เกณฑ์การประเมินความคิดสร้างสรรค์ในการเขียนนิทาน

เกณฑ์การวัดและประเมินผล คือเกณฑ์การผ่านร้อยละ 70

ใบงานที่ 2

วางแผนละคร

คำชี้แจง ให้หัวหน้ากลุ่มคิดคำถาม/ประโยค/ข้อความที่จะใช้ไปสมาชิกในกลุ่ม

ปัญหา คือ.....

1.1 คำถาม/ประโยค/ข้อความที่ใช้ไปครั้งที่ 1 (ให้เวลาสมาชิกคิดหาคำตอบ 3 นาที)

คำตอบที่สมาชิกเสนอ

คำตอบ	ชื่อผู้เสนอ	คำตอบ	ชื่อผู้เสนอ	คำตอบ	ชื่อผู้เสนอ
1		8		15	
2		9		16	
3		10		17	
4		11		18	
5		12		19	
6		13		21	
7		14		21	

1.2 คำถาม/ประโยค/ข้อความที่ใช้ไปครั้งที่ 1 (ให้เวลาสมาชิกคิดหาคำตอบ 3 นาที)

คำตอบที่สมาชิกเสนอ

คำตอบ	ชื่อผู้เสนอ	คำตอบ	ชื่อผู้เสนอ	คำตอบ	ชื่อผู้เสนอ
1		8		15	
2		9		16	
3		10		17	
4		11		18	
5		12		19	
6		13		21	
7		14		21	

1.3 คำถาม/ประโยค/ข้อความที่ใช้ไปครั้งที่ 1 (ให้เวลาสมาชิกคิดหาคำตอบ 3 นาที)

คำตอบที่สมาชิกเสนอ

คำตอบ	ชื่อผู้เสนอ	คำตอบ	ชื่อผู้เสนอ	คำตอบ	ชื่อผู้เสนอ
1		8		15	
2		9		16	
3		10		17	
4		11		18	
5		12		19	
6		13		21	
7		14		21	

1.4 คำถาม/ประโยค/ข้อความที่ใช้ไปครั้งที่ 1 (ให้เวลาสมาชิกคิดหาคำตอบ 3 นาที)

คำตอบที่สมาชิกเสนอ

คำตอบ	ชื่อผู้เสนอ	คำตอบ	ชื่อผู้เสนอ	คำตอบ	ชื่อผู้เสนอ
1		8		15	
2		9		16	
3		10		17	
4		11		18	
5		12		19	
6		13		21	
7		14		21	

แบบประเมินพฤติกรรมการเรียนรายบุคคล

คำชี้แจง เขียนระดับคะแนนลงในช่องที่ต้องการประเมิน ตามเกณฑ์ประเมินต่อไปนี้

ระดับ 3	หมายถึง	ผลการปฏิบัติอยู่ในระดับดี
ระดับ 2	หมายถึง	ผลการปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง
ระดับ 1	หมายถึง	ผลการปฏิบัติอยู่ในระดับที่ต้องปรับปรุง

ชื่อผู้ถูกประเมิน.....สกุล.....เลขที่.....

รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็น			
	4	3	2	1
1.ความกระตือรือร้นในการเสนอคำตอบ				
2.ทำงานเสร็จตามกำหนดเวลา				
3.เสนอคำตอบแปลกใหม่				
4.ใช้คำตอบเดิมมาดัดแปลงตอบในครั้งต่อใหม่				
5.ไม่วิพากษ์วิจารณ์คำตอบของคนอื่น				
6.ดำเนินตามขั้นตอนที่หัวหน้ากลุ่มวางไว้				
รวมคะแนน				

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

(.....)

...../...../.....

ระดับคะแนน : ระดับคุณภาพ

13 – 18 คะแนน	หมายถึง	ผลการปฏิบัติอยู่ในระดับดี
7 – 12 คะแนน	หมายถึง	ผลการปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง
0 – 6 คะแนน	หมายถึง	ผลการปฏิบัติอยู่ในระดับที่ต้องปรับปรุง

แบบประเมินผลการแสดงละคร

คำชี้แจง เขียนระดับคะแนนลงในช่องที่ต้องการประเมิน ตามเกณฑ์ประเมินต่อไปนี้

ระดับ 3	หมายถึง	ผลการปฏิบัติอยู่ในระดับดี
ระดับ 2	หมายถึง	ผลการปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง
ระดับ 1	หมายถึง	ผลการปฏิบัติอยู่ในระดับที่ต้องปรับปรุง

คะแนน คุณลักษณะ	ระดับความคิดเห็น				รวม
	ความคิดริเริ่ม 'สร้างสรรค์' แสดงละคร	การใช้ภาษา	บทบาทสมจริง	ความพร้อมและ ความตั้งใจ	
กลุ่มที่					
1					
2					
3					
4					
5					
6					
7					

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

(.....)

...../...../.....

ระดับคะแนน : ระดับคุณภาพ

9 – 12 คะแนน	หมายถึง	ผลการปฏิบัติอยู่ในระดับดี
5 – 8 คะแนน	หมายถึง	ผลการปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง
0 – 4 คะแนน	หมายถึง	ผลการปฏิบัติอยู่ในระดับที่ต้องปรับปรุง

เกณฑ์การประเมินความคิดสร้างสรรค์ในการเขียนนิทาน

องค์ประกอบ	ระดับ	คะแนน	เกณฑ์
การแสดงออกทางความคิด	ดีมาก	4	เสนอแนวคิดที่แปลกใหม่ไม่เหมือนใคร มีการแสดงความคิดเห็นหรือความรู้สึกได้อย่างสร้างสรรค์ คล่องแคล่ว หลากหลายและมีจินตนาการสูง
	ดี	3	เสนอแนวคิดที่ค่อนข้างใหม่ แต่ไม่แปลก มีการแสดงความคิดเห็นหรือความรู้สึกได้อย่างน่าสนใจ มีความหลากหลายและมีจินตนาการค่อนข้างสูง
	ปานกลาง	2	มีการแสดงออกทางความคิดที่แปลกใหม่น้อย มีความคิด จินตนาการที่น่าสนใจน้อย
	ยังต้องปรับปรุง	1	ไม่มีความคิดแปลกใหม่ที่น่าสนใจในนิทานเลย
การเชื่อมโยงความคิด	ดีมาก	4	จัดระเบียบความคิดเชื่อมโยงต่อเนื่องกันได้อย่างดี ใจความสำคัญและเป็นเอกภาพ มีการเสริมรายละเอียดสนับสนุนความคิดที่ชัดเจน
	ดี	3	จัดระเบียบความคิดเชื่อมโยงต่อเนื่องกันได้อย่างดี ใจความสำคัญและเป็นเอกภาพ แต่มีการเสริมรายละเอียดสนับสนุนความคิดน้อยหรือขาด
	ปานกลาง	2	จัดระเบียบความคิดเชื่อมโยงต่อเนื่องกันได้อย่างดี ใจความสำคัญน้อยมากหรือขาดความเป็นเอกภาพ และขาดการเสริมรายละเอียดความคิด
	ยังต้องปรับปรุง	1	ไม่มีการประมวลความคิด ขาดความต่อเนื่องไม่ได้ ใจความ ขาดความเป็นเอกภาพและขาดการเสริมรายละเอียดความคิด
ข้อคิดและประโยชน์ต่อสังคม	ดีมาก	4	เป็นนิทานที่ให้ข้อคิดต่อตนเองและประโยชน์ต่อสังคมเป็นอย่างมาก
	ดี	3	เป็นนิทานที่ให้ข้อคิดต่อตนเองและประโยชน์ต่อสังคมบ้าง
	ปานกลาง	2	เป็นนิทานที่ให้ข้อคิดต่อตนเอง แต่ไม่เป็นประโยชน์ต่อสังคม
	ยังต้องปรับปรุง	1	เป็นนิทานที่ไม่ปรากฏข้อคิดและประโยชน์เลย

บันทึกหลังการสอน

สอนวันที่ เดือน พ.ศ. เวลา-..... น.

1. สภาพการจัดการเรียนการสอน

.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

2. ปัญหา/อุปสรรค

.....
.....
.....
.....
.....
.....

3. แนวทางแก้ไข

.....
.....
.....
.....
.....
.....

ลงชื่อ.....
(นางสาวชลิตา โอดบาง)
...../...../.....

แผนการจัดการเรียนรู้

หน่วยการเรียนรู้เรื่อง : ใช้เทคนิคกอร์ดอนในการแตงนิทาน

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

แผนที่ 1 : จากตำนานสุนัขตาน

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

เวลา 3 คาบ

มาตรฐานการเรียนรู้

สาระที่ 1 การอ่าน

มาตรฐานการเรียนรู้ที่ ท 1.1 ใช้กระบวนการอ่านสร้างความรู้ความคิดเพื่อนำไปใช้ตัดสินใจ แก้ปัญหาในการดำเนินชีวิต และมีนิสัยรักการอ่าน

สาระที่ 2 การเขียน

มาตรฐานการเรียนรู้ที่ ท 2.1 ใช้กระบวนการเขียนสื่อสาร เขียนเรียงความ ย่อความ และเขียนเรื่องราวในรูปแบบต่างๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศและรายงานการศึกษา ค้นคว้าอย่างมีประสิทธิภาพ

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

1. นักเรียนนำประสบการณ์จากการอ่านตำนานมาแตงนิทานที่มีความคิดสร้างสรรค์และข้อคิด

สาระการเรียนรู้

ตำนานเมืองลิ

กิจกรรมการเรียนรู้

เทคนิคกอร์ดอน

ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

1. ครูทักทายนักเรียน พร้อมถามนักเรียนว่า
 - ใครเป็นคนอำเภอลี้บ้าง
 - ใครรู้บ้างว่าพ่อ แม่ ปู่ ย่า ตา ยาย ทวด ชวด เรามาจากที่ใด
 - ใครอยู่หมู่บ้านส้มด้อยบ้าง
 - รู้ไหมหมู่บ้านนักเรียนทำไมชื่อส้มด้อย
 - ถ้าไม่รู้ครูจะพาไปรู้จักกับที่มาของพวกเราเหล่าคนลี้

2. ครูแจกเอกสารหมายเลข 3 “ตำนานเมืองลี้” ให้นักเรียนคนละ 1 ชุด ครูให้เวลานักเรียนศึกษาเอกสาร 20 นาที
3. ครูสนทนาเกี่ยวกับเอกสารหมายเลข 3
 - นักเรียนรู้หรือยังว่าบรรพบุรุษตัวเองมาจากไหน
 - พระราชวังของพระนางจามะรี ที่เรียกว่าตัวเมืองในสมัยก่อนคือตรงไหนนักเรียน (วัดพระธาตุควงเดียว)
 - นักเรียนคิดว่าตำนานที่ครูให้อ่านน่าเชื่อถือไหม นักเรียนเชื่อไหม
 - ทำไมนักเรียนถึงเชื่อ / ไม่เชื่อ
 - ตามตำนานบอกว่าการสร้างกำแพงเมือง ปัจจุบันมีอยู่ไหม
 - ใครเคยไปวัดพระธาตุควงเดียวบ้าง
 - ศาลารายรอบองค์พระธาตุที่วัดควงเดียวมีประวัติของเมืองลี้อยู่ใครเคยอ่านบ้าง

ขั้นจัดกิจกรรม

1. ครูให้นักเรียนแบ่งกลุ่มกลุ่มละ 6 คน (กลุ่มเดิมจากคาบที่แล้ว)
ครูให้แต่ละกลุ่มร่วมกันทำใบงานที่ 3 โดยดำเนินตามกิจกรรมกลุ่ม เน้นประชาธิปไตย การออกเสียงอย่างเท่าเทียมกันและไม่มีการวิพากษ์วิจารณ์ความคิดของซึ่งกันและกัน แต่มีการอภิปรายข้อเสนอในแง่ของจุดเด่นจุดด้อย
2. ครูให้นักเรียนทุกคนนำองค์ประกอบนิทานจากใบงานที่ 3 มาเขียนนิทานคนละ 1 เรื่อง โดยองค์ประกอบที่นักเรียนเลือกมาแต่งนิทานไม่จำเป็นต้องเป็นองค์ประกอบที่เป็นข้อเสนอที่กลุ่มเลือกแต่ต้องเป็นหนึ่งในข้อเสนอที่มีผู้เสนอมานำ

ขั้นสรุป

1. ครูตรวจประเมิน
2. นักเรียนปรับปรุงแก้ไข
3. ครูยกตัวอย่างนิทานที่นักเรียนแต่ง 1 เรื่องเพื่อชี้ให้นักเรียนเห็นความคิดสร้างสรรค์ที่ปรากฏอยู่ในนิทาน

สื่อและอุปกรณ์

1. เอกสารหมายเลข 3
2. ใบงานที่ 3

กระบวนการวัดและประเมินผล

วิธีวัดและประเมินผล

1. สืบได้จากพฤติกรรมการเรียน
2. ตรวจผลงาน(นิทาน)

เครื่องมือวัด

1. แบบประเมินพฤติกรรมรายบุคคล
2. เกณฑ์การประเมินความคิดสร้างสรรค์ในการเขียนนิทาน

เกณฑ์การวัดและประเมินผล ถ้อยเกณฑ์การผ่านร้อยละ 70

เอกสารหมายเลข 3

ตำนานเมืองลี้

เมื่อก่อน พ.ศ. 1800 มีคนไทยกลุ่มหนึ่งอาศัยอยู่ในอาณาจักรน่านเจ้าถูกศัตรูรุกราน จึงได้พากันอพยพหนีจากที่อยู่เดิมลงมาทางทิศใต้ ในครั้งนั้นได้มีคนไทยกลุ่มหนึ่งอพยพหนีภัยศึกมาจากทางแคว้นหลวงพระบาง ลงมาสู่แคว้นลานนา กลุ่มดังกล่าวมีพระนางจามะรีเป็นหัวหน้า มีท้าวพวงมหาด หรือปวงมหาดซึ่งเป็นผู้สนิทใกล้ชิดและเป็นผู้นำทาง โดยมีช้างเป็นพาหนะพาไพร่พลเมืองหนีภัยล่องลงมาเรื่อยๆ ตามแนวเมืองฝางปัจจุบัน เลียบเลาะมาตามแม่ริมิงค์ (แม่น้ำปิง) ถึงคอยแห่งหนึ่งในเขตอำเภอจอมทอง ช้างทรงของพระนางจามะรี ได้ออกวิ่งจากคอยลงสู่แม่น้ำเพื่อจะข้ามไปสู่ปากข้างหน้า คอยแห่งนั้นจึงได้ชื่อว่า “คอยหล่อ” อยู่ในเขตอำเภอจอมทอง จังหวัดเชียงใหม่ในปัจจุบันนี้ ช้างทรงได้นำขบวนอพยพเข้าสู่เขตเมืองหริภุญไชยตอนใต้ เลียบไปตามป่าดงพงไพร่ไปทางทิศตะวันออก ช้างพาเดินลัดคัตตรงไปที่คอยแห่งหนึ่งและพาเลาะรอบใกล้เชิงคอยนั้น ต่อมาคอยนั้นเรียกชื่อว่าคอย “แม่รอบ” หรือ “แม่ลอบ” แล้วพาเดินหน้าไปทางทิศใต้สู่ขุนลำนาลี (ซึ่งสมัยนั้นยังไม่ได้มีชื่อว่านาลี) ซึ่งเทือกเขาขาดต่อกันสลับซับซ้อนผู้คนพลเมืองที่เดินติดตามมาต่างก็เหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้า จนต้องหายใจออกทางปากและเปล่งเสียง “หุย หุย” “ฮุย ฮุย” ตลอดทาง ต่อมาภายหลังที่นั่นได้ชื่อเรียกว่า “คอยฮีส้อย” ขบวนได้เดินทางต่อมาอีกระยะหนึ่งก็ได้หยุดพักไพร่พลและได้ทำการซ่อมแซมเครื่องทรงช้างที่ชำรุดเสียหายจากการเดินทางไกล ณ ที่หยุดพักซ่อมแซมเครื่องทรงนี้ต่อมาได้เรียกชื่อว่า “แม่แซม” หรือ “แม่แสม” หลังจากที่ได้หยุดพักและทำการซ่อมแซมเครื่องทรงช้างแล้ว ก็เดินทางต่ออีกครั้งวันก็ได้หยุดพักช้างและพักพล ท้าวปวงมหาดได้พยายามบังคับช้างให้หมอบลง เพื่อจะได้ปลง(ปลด)เครื่องช้าง แต่ช้างไม่ยอมหมอบ ท้าวปวงมหาดได้ให้ควาญช้างบังคับช้าง โดยใช้ขอเหล็กกระทู้(ตัง) หัวช้างเพื่อให้ช้างหมอบได้พยายามอยู่เป็นเวลานาน ช้างจึงยอมหมอบลง และได้มีการพักไพร่พล ณ ที่แห่งนั้นต่อมาได้ชื่อว่า “ตังหัวช้าง” คือทุ่งหัวช้างหรือ อำเภอทุ่งหัวช้าง ในปัจจุบัน หลังจากพักไพร่พลแล้ว ก็ได้เดินทางต่อมาทางทิศใต้ พอมาถึงใกล้ลำห้วยแห่งหนึ่ง ช้างทรงได้ตกใจออกวิ่งจนกระเดง (กระดิ่ง) ที่ผูกคอช้างหลุดออกจากคอช้าง ภายหลัง ณ ที่นั่นได้ชื่อว่า “แม่ป็นแดง” เมื่อเดินทางต่อมาอีกระยะหนึ่ง จึงหยุดพักแรมอีกขณะที่ยหยุดพักแรมอยู่นั้น ท้าวปวงมหาดได้ออกแอมล่าสัตว์ แล้วถูกอสรพิษกัดถึงแก่ความตาย พระนางจามะรีจึงให้ปลงศพท้าวปวงมหาด ณ ที่นั่น ซึ่งภายหลังต่อมาที่นั่น ได้ชื่อว่า “บ้านปวง” และที่ปลงศพก็คือที่ตั้งวัดแอม หรือ “วัดแอม” ในปัจจุบัน

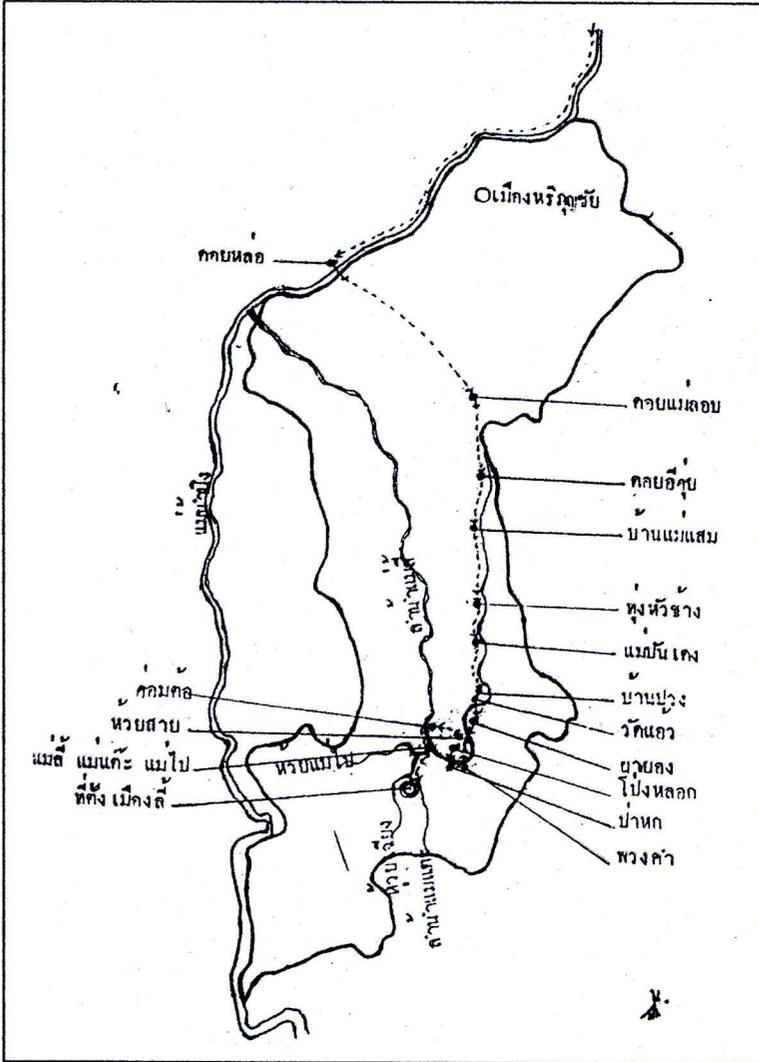
เมื่อมีเหตุร้ายเกิดขึ้นกับหัวหน้าผู้นำทางเช่นนั้น พระนางจามะรีก็ไม่สามารถจะตัดสินใจทำประการใด จึงได้ทำการบวงสรวงสิ่งศักดิ์สิทธิ์เทพารักษ์ ขอให้ช่วยนำช้างทรงไปสู่สถานที่ที่

สมควรแก่การสร้างบ้านแปงเมือง ช้างทรงก็ออกเดินมาตามแนวคอย มุ่งไปทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ พอถึงคอยลูกหนึ่ง ช้างทรงได้หันกลับคืนหลัง แต่แล้วช้างก็หันกลับเดินทางต่อมาอีก คอยลูกนั้นได้ชื่อว่า คอยคืน การเดินทางขึ้นคอยลงห้วยด้วยความเหน็ดเหนื่อยช้างได้หยุดเดินแล้วตะแคงสีข้างหยุดอยู่กับฝั่งลำห้วยแห่งหนึ่ง ที่นั่นต่อมาได้ชื่อว่า “ตาแดง” หรือ “นาแดง” ในปัจจุบัน เมื่อเห็นความเหน็ดเหนื่อยของช้างและไพร่พล พระนางจามะรีจึงให้หยุดพักและให้ไพร่พลนำเอาก้อนหินมาวางซ้อนกันข้างก้อนหินใหญ่ที่ตั้งอยู่ เพื่อทำเป็นแท่นบูชาได้จัดเครื่องบวงสรวงอธิษฐานอีกเป็นครั้งที่สอง ณ ที่นั้นยังปรากฏก้อนหินตั้งอยู่และได้ชื่อว่า “ผาของ” (อยู่ห่างจากบ้านนากลางไปทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือ) เสร็จแล้วก็ได้ออกเดินทางต่อ ช้างได้นำเดินทางมาอีกระยะหนึ่งถึงลำน้ำแม่ลี ได้เกิดอาเพศโพงป่าหลอก (คือ ภูต หรือ ผีป่า) ทำให้ช้างสะดุ้งตกใจ ที่แห่งนั้นจึงได้ชื่อว่า “โพงหลอก” หรือ “โปลงหลอก” ในปัจจุบัน เมื่อช้างตกใจได้พาหก (วัง) ย้อนไปทางทิศใต้ อีก ณ ที่นั่นต่อมาภายหลังได้ชื่อว่า “ป่าหก” หรือ “ป่าหค” ขณะที่ช้างวิ่งไปเรื่อยๆ นั้นทำให้เครื่องประดับช้างบางส่วนที่ทำด้วยทองคำเป็นพวงหูลุกลั่นตกลงมาต่อมานั้นนั้นได้เรียกชื่อว่า “พวงคำ” หรือ “ปวงคำ” ช้างได้ไปหยุดยืนอยู่ที่สบน้ำลำห้วยแห่งหนึ่ง ไพร่พลได้ตามไปทัน ช้างก็ได้หันกลับไปทางทิศเหนืออีก แล้วเดินลัดเลาะไปตามป่าและเชิงคอย ช้างเดินล่องไปตามลำห้วยจนถึงสบห้วยที่คอกันกับลำน้ำลีที่ตรงนั้นได้ชื่อว่า “ฮ่อมต้อ” หรือ “ฮ่อมต้อ” ช้างได้หยุดอยู่ ไพร่พลทั้งหลายก็ได้หยุดพักรวมกันอีกครั้งหนึ่ง

พระนางจามะรีจึงได้ทำพิธีบวงสรวงอธิษฐานอีกเป็นครั้งที่สาม โดยขอให้เทพอารักษ์และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ได้ช่วยเหลือให้ได้สร้างบ้านแปงเมือง โดยมีคำอธิษฐานว่า “กันว่าจะได้สร้างบ้านแปงเมืองแต่ๆ ได้หกลี้หนีพันภัยแต่ๆ ขอเทพอารักษ์ได้โปรดนำช้างไปสู่ ณ ที่ที่จะสร้างบ้านแปงเมืองด้วยเถิด” เสร็จพิธีแล้วช้างก็ออกเดินต่อ นำขบวนที่ติดตามเลียบเลาะลำน้ำลีขึ้นไปทางทิศใต้ แล้วแยกขึ้นไปตามลำน้ำอีกสายหนึ่ง ณ ที่ละน้ำมาบรรจบกันสามสายนั้นต่อมามีชื่อเรียกว่า “แม่ลี” “แม่เต๊ะ” และ “แม่ไป” ช้างได้นำเดินขึ้นไปตามลำน้ำแม่เต๊ะ ได้อีกระยะหนึ่งก็เดินตัดขึ้นฝั่งน้ำแม่เต๊ะทางด้านตะวันตกขึ้นไปบนเนินสูง จนถึงบริเวณแห่งหนึ่ง ช้างก็หยุดเดินและทำกริยาห้ำประการ ดังนี้

1. กู้เข้า หรือหมอบลง
2. ชูวงขึ้น ทำลักษณะคล้ายประนมไหว้และโปรยดอกไม้
3. ส่งเสียงโกญจนาคังลั่นสนสะเทือนทั้งพื้นดินและแผ่นฟ้า
4. ใช้ง้างทั้งคู่อุปถัมภ์เป็นนิมิตรหมาย
5. ลูกขึ้นทำท่าคิกคักขึงขัง เดินรอบปริมณฑลลักษณะทักษิณวรรตสามรอบ

พอสิ้นสุดกิริยาทั้งห้าแล้ว ช้างได้หยุดเดินหมอบลงนอนหันหัวไปทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือ
 ชวงซี่ไปทางทิศตะวันออกเฉียงใต้พร้อมกับสิ้นใจ (ตาย) ลงในบ้นคล

ด้วยเหตุอันเกิดดังนี้ พระนางจามะรีก็ได้ให้ปลดเครื่องช้างออก ให้ไพร่พลหยุดพักอาศัย
 เป็นการถาวร เมื่อได้หยุดพักอาศัยอยู่เป็นเวลาสมควรแล้ว พระนางจามะรีจึงได้พิจารณาบริเวณ
 สถานที่นั้น ปรากฏว่าเป็นพื้นที่อยู่บนที่สูง มีลำน้ำไหลผ่านทางด้านทิศตะวันออกเฉียงเหนือ (คือ ลำ
 น้ำแม่เต๊ะ) ทางด้านทิศตะวันตกก็มีลำน้ำไหลผ่านอีกสายหนึ่ง อ้อมไปทางทิศเหนือไปบรรจบกับ
 ลำน้ำแม่เต๊ะ ส่วนทางทิศใต้เป็นแนวป่าไกลออกไปกว้างใหญ่ เมื่อได้พิจารณาทำเลเป็นที่รอบคอบ
 แล้ว พระนางจามะรีได้สั่งให้ไพร่พลทำการแผ้วถางพื้นที่ทั้งในและนอกบริเวณที่ช้างได้เดินเป็น
 ทักษิณาวรรต พร้อมกับป่าวประกาศให้ไพร่พลทราบทั่วกันว่า ได้กำหนดการสร้างบ้านแปง
 เมืองขึ้น ณ ที่นี้

เมื่อไพร่พลได้ทำการแผ้วถางและทำที่อยู่อาศัยเป็นการถาวรแล้ว ต่อจากนั้นก็ได้ร่วมกัน
 ปรับพื้นที่บริเวณที่จะสร้างเมืองขึ้น โดยทำการขุดคูทางด้านทิศใต้ตั้งแต่แนวฝั่งลำน้ำแม่เต๊ะ คัดไป
 ทางทิศตะวันตกจดลำห้วยเวียง ส่วนทางด้านทิศตะวันออก ด้านทิศเหนือ และทิศตะวันตกมี
 ลำห้วยเวียงและลำน้ำแม่เต๊ะเป็นลักษณะคูธรรมชาติอยู่แล้ว พระนางจามะรีได้ให้ทำฝายกั้นน้ำลำ
 น้ำห้วยเวียงและลำน้ำแม่เต๊ะ เพื่อให้เกิดน้ำขังเป็นลักษณะคูล้อมรอบเมืองที่สร้างขึ้น ทั้งยังเป็น
 การกักเก็บน้ำไว้ให้ไพร่พลเมืองได้ใช้ด้วย ต่อจากนั้นได้มีการสร้างที่ประทับและสร้างบ้านเรือน
 สำหรับข้าราชการบริพารผู้ใกล้ชิดในตัวคูเมือง พร้อมกับสร้างวัดขึ้นวัดหนึ่งมีทั้งวิหารและเจดีย์ใน
 เมือง ส่วนไพร่พลนอกนั้นก็ให้สร้างบ้านเรือนอยู่นอกเมืองทั้งสี่ด้าน บนคันคูเมืองด้านในได้ก่อ
 กำแพงด้วยอิฐดินเผา มีป้อมปราการและประตูเมืองตามแบบของการสร้างเมืองในสมัยโบราณ
 นอกจากนี้ได้มีการปลูกกอไผ่เป็นแนวตามกำแพงเมืองอีกด้วย ประตูเมืองที่สร้างขึ้นมี 3 ประตู
 คือ ประตูด้านทิศเหนือมีป้อมยามรักษาที่ใกล้กับป้อมยามนั้นมีหนองน้ำขนาดใหญ่อยู่ ซึ่งต่อมาได้
 เรียกชื่อหนองน้ำนั้นว่า “หนองป้อม” ประตูที่สองอยู่ทางทิศใต้ ประตูที่สามอยู่ทางทิศตะวันออก
 ซึ่งทางด้านตะวันออกนั้นพื้นที่จะลาดต่ำลงไปถึงลำน้ำแม่เต๊ะ ทางปากตะวันออกของลำน้ำแม่เต๊ะ
 จะเป็นพื้นที่ราบต่ำ มีพื้นที่กว้างขวาง ให้เป็นที่ตั้งบ้านเรือนที่อยู่อาศัยของไพร่พลผู้คนที่ติดตามมา
 ทั้งยังได้มีการกำหนด และสร้างที่ที่ประชาชนพลเมืองจะได้มาใช้เป็นที่แลกเปลี่ยนซื้อขายเป็น
 ลักษณะตลาดขึ้นอีกด้วย ต่อมาภายหลังพื้นที่ดังกล่าวถูกใช้เป็นที่ทำนา จึงชื่อบริเวณนั้นว่า
 “ทุ่งกาด”

ในการสร้างเมืองขึ้นมานั้น พระนางจามะรีได้ก่อสร้างอาคารซึ่งมีทั้งปราสาทราชวัง ที่อยู่
 อาศัยสำหรับไพร่พลที่สำคัญคงกล่าวแล้ว นอกจากนี้ยังได้สร้างวัดไว้ที่นอกเวียงอีกคือ

1. วัดพระเจดีย์ห้าองค์ ได้สร้างวิหารและเจดีย์มีลักษณะเป็นห้ายอดตามกิริยาทั้งห้าของช้างที่
 ได้แสดงให้ประจักษ์ (ปัจจุบันคือ วัดพระธาตุห้าดวง)
2. วัดแท่นคำ สร้างขึ้นไว้ทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือของตัวเมือง (ปัจจุบันปรากฏซากฐาน
 รากสิ่งก่อสร้างวัดที่ถูกถนนพหลโยธินตัดผ่าน)
3. สร้างวัดลีหลวง (ปัจจุบันอยู่บ้านหมู่ที่ 6 ตำบลลี่ อำเภอลี่)
4. สร้างวัดโปงกาง หรือวัดโปงกาง ทางทิศใต้ของวัดพระธาตุห้าดวง (ปัจจุบันเป็นวัดร้าง
 ยังไม่ได้รับการบูรณะหรือสร้างขึ้นมาใหม่)

นอกจากนี้ได้มีการขุดสร้างหนองน้ำขนาดใหญ่ที่กลางทุ่งนา ณ ที่หนองน้ำนี้มีชื่อเรียก
 ภายหลังว่า “หนองเจนเมือง”

เมืองและที่อยู่อาศัยที่พระนางจามะรีสร้างขึ้นนี้ มิได้สร้างเสร็จขึ้นภายในเร็ววัน คงต้องใช้เวลานานพอสมควร เมื่อสร้างเสร็จแล้วได้ชื่อว่า “เมืองลี” (ภาษาถิ่นว่า “เมืองลิ”) คือตั้งนามเมืองตามเหตุและลักษณะที่ผู้หลบหนีหนีภัยมา สร้างขึ้นเป็นที่อยู่อาศัยหลบหนีภัยศัตรู

เมืองลีได้เจริญรุ่งเรืองตลอดสมัยพระนางจามะรี สิ่งก่อสร้างต่างๆ แม้เมื่อเมืองลีร้างไปนานแล้วซึ่งซากสิ่งก่อสร้างเหล่านี้จะมีอิฐดินเผาก้อนขนาดใหญ่

พระนางจามะรี ยังมีนามอีกนามหนึ่งที่ไพร่ฟ้าประชาชนเรียกว่า “เจ้าเงินเมือง” เมื่อสิ้นสมัยพระนางจามะรีแล้วก็ให้มีผู้เป็นเจ้าเมืองปกครองเมืองลีต่อมาอีกคือ

1. เจ้าอุ่นเมือง (เป็นองค์ที่ 2)
2. เจ้าจอมสูง (เป็นองค์ที่ 3)
3. เจ้าข้อมือเหล็ก (เป็นองค์ที่ 4)
4. เจ้าปู่เหลือง (เป็นองค์ที่ 5)
5. เจ้านิ้วมืองาม (เป็นองค์ที่ 6) (หรือเจ้ากำเวียง)

ในสมัยที่เจ้านิ้วมืองามเป็นเจ้าเมืองปกครองเมืองอยู่ได้ มีกองทัพสุโขทัยยกมาตระเวนคุกกำลังไพร่พลและที่ตั้งของเมืองลี เพื่อจะโจมตีเอาเป็นเมืองอยู่ในเขตการปกครองของสุโขทัย ปรากฏว่าเห็นที่ตั้งเมืองเป็นที่แน่นหนา ไม่อาจสามารถโจมตีด้วยกำลังคนที่มากได้ เนื่องจากเมืองลีมีป้อมปราการกำแพงเมือง คูเมือง ที่ล้อมรอบแน่นหนา นอกจากนี้ยังมีกอไผ่ที่ปลูกขึ้นโดยรอบเป็นแนวรอบเมืองอย่างหนาแน่นอีกด้วย หน่วยตระเวนสุโขทัยจึงได้ยกไพร่พลกลับสุโขทัย เพื่อวางแผนการโจมตีเมืองลีในโอกาสต่อมา แล้วอีกไม่นานกองทัพสุโขทัยก็ได้ยกมาตั้งอยู่นอกเมืองทำเหมือนจะยกพลเข้าโจมตีเมือง และได้ใช้ปืนยิงเข้าไปในตัวเมือง ลูกกระสุนปืนที่ใช้ยิงเข้าไปในเมืองและในกอไผ่ทั่วไปนั้น ส่วนหนึ่งทำด้วยเงินก้อน ฝ่ายสุโขทัยได้ระดมยิงลูกกระสุนเงินเข้าไปในเมืองและกอไผ่ทั่วทุกด้านแล้ว จึงได้ยกทัพกลับไปภายหลังจากที่กองทัพสุโขทัยกลับไปแล้ว ชาวเมืองเก็บได้ก้อนเงินที่ฝ่ายสุโขทัยทำเป็นลูกกระสุนยิงตกอยู่ทั่วไป ต่างก็พากันตื่นตื่นเที่ยวเก็บก้อนเงินเป็นการใหญ่ จนถึงกับตัดฟันต้นไม้ไผ่ เพื่อแผ้วถางเก็บเอากระสุนก้อนเงิน ทั้งที่ตกอยู่ในกอไผ่และฝังคิอยู่ตามลำไม้ไผ่ จนไม้ไผ่ถูกตัดฟันลงไปหมด โดยหาเฉลียวใจไม่ว่า ความอยากได้เช่นนั้น จะเป็นภัยร้ายแรงแก่บ้านเมืองและตัวเองอย่างไร เมื่อกองลาดตระเวนสุโขทัยยกมาอีกครั้งหนึ่ง หลังฤดูแล้งผ่านไป ฝ่ายสุโขทัยจึงได้ลอบเข้าเผาไม้ไผ่ที่ถูกตัดฟันทิ้งแห่งอยู่ ไฟก็ลุกไหม้ทั้งไม้ไผ่และเผาบ้านเมืองจนวอดวาย นอกจากนี้ฝ่ายกำลังสุโขทัยยังใช้ปืนยิงเข้าใส่ผู้คนพลเมืองที่แตกกระสานซ่านเซ็นอีกด้วย เจ้านิ้วมืองามถูกระสุนตามร่างกายและถูกนิ้วมือขาดถึงแก่พิราลัย เมื่อทัพสุโขทัยตีเมืองลีได้สำเร็จก็ได้กวาดต้อนผู้คนและขนทรัพย์สินไปยังสุโขทัยเมืองลี

ใบงานที่ 3
องค์ประกอบนิทานจากกิจกรรมกลุ่ม
กลุ่ม.....

องค์ประกอบนิทาน	ข้อเสนอ	ผู้เสนอ	คะแนน เสียง	ข้อเสนอที่ กลุ่มเลือก
1. โครงเรื่อง				
2.แนวคิด				

องค์ประกอบนิทาน	ข้อเสนอ	ผู้เสนอ	คะแนน เสียง	ข้อเสนอ เลือก
3.ตัวละคร				
	4.ฉาก			

5.บทสนทนา	ข้อเสนอ	ผู้เสนอ	คะแนน เสียง

สมาชิกกลุ่ม

1. เลขที่
2. เลขที่
3. เลขที่
4. เลขที่
5. เลขที่
6. เลขที่

แบบประเมินพฤติกรรมการเรียนรายบุคคล

คำชี้แจง เขียนระดับคะแนนลงในช่องที่ต้องการประเมิน ตามเกณฑ์ประเมินต่อไปนี้

ระดับ 3	หมายถึง	ผลการปฏิบัติอยู่ในระดับดี
ระดับ 2	หมายถึง	ผลการปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง
ระดับ 1	หมายถึง	ผลการปฏิบัติอยู่ในระดับที่ต้องปรับปรุง

ชื่อผู้ถูกประเมิน.....สกุล.....เลขที่.....

รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็น			
	4	3	2	1
1.ความกระตือรือร้นในการเสนอคำตอบ				
2.ทำงานเสร็จตามกำหนดเวลา				
3.เสนอคำตอบแปลกใหม่				
4.ใช้คำตอบเดิมมาดัดแปลงตอบในครั้งต่อใหม่				
5.ไม่วิพากษ์วิจารณ์คำตอบของคนอื่น				
6.ดำเนินตามขั้นตอนที่หัวหน้ากลุ่มวางไว้				
รวมคะแนน				

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

(.....)

...../...../.....

ระดับคะแนน : ระดับคุณภาพ

13 – 18 คะแนน	หมายถึง	ผลการปฏิบัติอยู่ในระดับดี
7 – 12 คะแนน	หมายถึง	ผลการปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง
0 – 6 คะแนน	หมายถึง	ผลการปฏิบัติอยู่ในระดับที่ต้องปรับปรุง

เกณฑ์การประเมินความคิดสร้างสรรค์ในการเขียนนิทาน

องค์ประกอบ	ระดับ	คะแนน	เกณฑ์
การแสดงออกทางความคิด	ดีมาก	4	เสนอแนวคิดที่แปลกใหม่ไม่เหมือนใคร มีการแสดงความคิดเห็นหรือความรู้สึกได้อย่างสร้างสรรค์ คล่องแคล่ว หลากหลายและมีจินตนาการสูง
	ดี	3	เสนอแนวคิดที่ค่อนข้างใหม่ แต่ไม่แปลก มีการแสดงความคิดเห็นหรือความรู้สึกได้อย่างน่าสนใจ มีความหลากหลายและมีจินตนาการค่อนข้างสูง
	ปานกลาง	2	มีการแสดงออกทางความคิดที่แปลกใหม่น้อย มีความคิด จินตนาการที่น่าสนใจน้อย
	ยังต้องปรับปรุง	1	ไม่มีความคิดแปลกใหม่ที่น่าสนใจในนิทานเลย
การเชื่อมโยงความคิด	ดีมาก	4	จัดระเบียบความคิดเชื่อมโยงต่อเนื่องกันได้อย่างดี ใจความสำคัญและเป็นเอกภาพ มีการเสริมรายละเอียดสนับสนุนความคิดที่ชัดเจน
	ดี	3	จัดระเบียบความคิดเชื่อมโยงต่อเนื่องกันได้อย่างดี ใจความสำคัญและเป็นเอกภาพ แต่มีการเสริมรายละเอียดสนับสนุนความคิดน้อยหรือขาด
	ปานกลาง	2	จัดระเบียบความคิดเชื่อมโยงต่อเนื่องกันได้อย่างดี ใจความสำคัญน้อยมากหรือขาดความเป็นเอกภาพ และขาดการเสริมรายละเอียดความคิด
	ยังต้องปรับปรุง	1	ไม่มีการประมวลความคิด ขาดความต่อเนื่องไม่ได้ ใจความ ขาดความเป็นเอกภาพและขาดการเสริมรายละเอียดความคิด
ข้อคิดและประโยชน์ต่อสังคม	ดีมาก	4	เป็นนิทานที่ให้ข้อคิดต่อตนเองและประโยชน์ต่อสังคมเป็นอย่างมาก
	ดี	3	เป็นนิทานที่ให้ข้อคิดต่อตนเองและประโยชน์ต่อสังคมบ้าง
	ปานกลาง	2	เป็นนิทานที่ให้ข้อคิดต่อตนเอง แต่ไม่ประโยชน์ต่อสังคม
	ยังต้องปรับปรุง	1	เป็นนิทานที่ไม่ปรากฏข้อคิดและประโยชน์เลย

บันทึกหลังการสอน

สอนวันที่ เดือน พ.ศ. เวลา - น.

1. สภาพการจัดการเรียนการสอน

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

2. ปัญหา/อุปสรรค

.....

.....

.....

.....

.....

.....

3. แนวทางแก้ไข

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....

(นางสาวชลิตา ใจคบบาง)

...../...../.....

แผนการจัดการเรียนรู้

หน่วยการเรียนรู้เรื่อง : ใช้เทคนิคกอร์ดอนในการแตงนิทาน
แผนที่ 2 : ตะรุเตา

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย
เวลา 3 คาบ

มาตรฐานการเรียนรู้

สาระที่ 2 การเขียน

มาตรฐานการเรียนรู้ที่ ท 2.1 ใช้กระบวนการเขียนสื่อสาร เขียนเรียงความ ย่อความ และเขียนเรื่องราวในรูปแบบต่างๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศและรายงานการศึกษาคว่าอย่างมีประสิทธิภาพ

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

1. นักเรียนนำประสบการณ์จากชมสารคดีท่องเที่ยว ตอน เกาะตะรุเตา มาแตงนิทานที่มีความคิดสร้างสรรค์และข้อคิด

สาระการเรียนรู้

สารคดีท่องเที่ยว ตอน เกาะตะรุเตา

กิจกรรมการเรียนรู้

เทคนิคกอร์ดอน

ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

1. ครูทักทายนักเรียน
2. ครูชวนนักเรียนสนทนา
 - ครูชอบเที่ยวมาก ชอบไปดูต้นไม้ ภูเขา ทะเล ครูเคยไปเที่ยว..... (เล่าเรื่อง)
 - นักเรียนมีใครไม่ชอบเที่ยวบ้าง ชอบอยู่บ้าน ชอบนอน ชอบดูทีวี ไม่ชอบออกไปนอกบ้านมีไหม
 - ใครอยากไปเที่ยวบ้าง
 - วันนี้ครูจะพาไปเที่ยว ไปเที่ยวที่ไหนนั้นไปดูกัน
3. ครูเปิด VCD สารคดีท่องเที่ยว ตอน เกาะตะรุเตา ให้นักเรียนชม

ขั้นจัดกิจกรรม

1. ครูชวนนักเรียนสนทนาเกี่ยวกับสารคดีที่ชมไป
 - เป็นไงบ้าง VCD ที่ดูไป
 - ดูแล้วอยากไปเที่ยวตระรุดบ้างไหม
 - ใครเคยไปเกาะตระรุดบ้าง (เล่าให้เพื่อนฟังบ้าง)
2. ครูแจกกระดาษโน้ตใบเล็กๆ ให้นักเรียนคนละ 1 ใบ
3. ครูให้ทุกคนเขียนสถานที่ที่อยากไปที่ไหนก็ได้ (ทั้งในประเทศ นอกประเทศ นอกโลก) ภายในเวลา 3 นาที
4. ครูเก็บกระดาษ โน้ต ครูอ่านกระดาษโน้ตทีละใบ โดยมีตัวแทนนักเรียนช่วยเขียนคำตอบลงบนกระดาน
5. ครูถามนักเรียนว่า “ถ้านักเรียนมีเวลา 2 วัน 1 คืน นักเรียนจะเลือกไปเที่ยวที่ไหน” ครูแจกกระดาษให้นักเรียนอีกครั้งและให้เวลาเขียน 3 นาทีเหมือนเดิม
6. ครูเก็บกระดาษโน้ต และอ่านอีกครั้งและตัวแทนเพื่อนก็เขียนลงบนกระดาน
7. ครูถามนักเรียนว่า “ถ้านักเรียนมีเงิน 500 บาทละนักเรียนจะไปเที่ยวที่ไหน”
8. ครูให้นักเรียนเสนอสถานที่ให้ได้มากที่สุด โดยเสนอแบบปากเปล่า ตัวแทนเพื่อนช่วยบันทึกลงบนกระดาน
9. ครูถามกับนักเรียนต่อว่า “ถ้านักเรียนต้องไปเที่ยว โดยมีเงินเพียง 500 บาทและเมื่อกลับมานักเรียนต้องมีของฝากมาให้เพื่อน ซึ่งต้องเป็นของฝากที่เพื่อนประทับใจมาก นักเรียนจะเลือกไปเที่ยวที่ไหน ใช้เวลากี่วัน และอะไรคือของฝากที่เพื่อนประทับใจมาก”
10. ครูให้นักเรียนเสนอคำตอบให้ได้มากที่สุด โดยเสนอแบบปากเปล่า ตัวแทนเพื่อนช่วยบันทึกลงบนกระดาน
11. ตัวแทนเพื่อนบันทึกข้อเสนอของนักเรียน

ขั้นสรุป

1. ครูให้นักเรียนเจ้าของคำตอบแต่ละคำตอบออกมานำเสนอคำตอบที่ตนเองเสนอว่ามีจุดเด่นอย่างไร
2. ครูให้นักเรียนลงคะแนนเลือกคำตอบที่ดีที่สุด โดยนักเรียน 1 คนสามารถให้คะแนนโดยการยกมือได้ 1 ครั้งเท่านั้น สุดท้ายได้คำตอบเพียงคำตอบเดียว

3. ครูชี้ให้นักเรียนเห็นถึงความคิดสร้างสรรค์ที่เกิดขึ้นในคำตอบทุกคำตอบที่นักเรียนตอบมาในครั้งสุดท้าย
4. ครูให้มอบหมายให้นักเรียนทุกคนเขียนนิทานคนละ 1 เรื่อง โดยให้นักเรียนใช้เทคนิคกอร์ดอนในการออกแบบนิทานให้ได้นิทานที่แปลกใหม่และสร้างสรรค์

สื่อและอุปกรณ์

1. VCD สารคดีท่องเที่ยว ตอน เกาะตะรุเตา

กระบวนการวัดและประเมินผล

วิธีวัดและประเมินผล

1. ตรวจสอบผลงาน(นิทาน)

เครื่องมือวัด

1. เกณฑ์การประเมินความคิดสร้างสรรค์ในการเขียนนิทาน

เกณฑ์การวัดและประเมินผล คือเกณฑ์การผ่านร้อยละ 70

เกณฑ์การประเมินความคิดสร้างสรรค์ในการเขียนนิทาน

องค์ประกอบ	ระดับ	คะแนน	เกณฑ์
การแสดงออกทางความคิด	ดีมาก	4	เสนอแนวคิดที่แปลกใหม่ไม่เหมือนใคร มีการแสดงความคิดเห็นหรือความรู้สึกได้อย่างสร้างสรรค์ คล่องแคล่ว หลากหลายและมีจินตนาการสูง
	ดี	3	เสนอแนวคิดที่ค่อนข้างใหม่ แต่ไม่แปลก มีการแสดงความคิดเห็นหรือความรู้สึกได้อย่างน่าสนใจ มีความหลากหลายและมีจินตนาการค่อนข้างสูง
	ปานกลาง	2	มีการแสดงออกทางความคิดที่แปลกใหม่น้อย มีความคิด จินตนาการที่น่าสนใจน้อย
	ยังต้องปรับปรุง	1	ไม่มีความคิดแปลกใหม่ที่น่าสนใจในนิทานเลย
การเชื่อมโยงความคิด	ดีมาก	4	จัดระเบียบความคิดเชื่อมโยงต่อเนื่องกันได้อย่างดี ใจความสำคัญและเป็นเอกภาพ มีการเสริมรายละเอียดสนับสนุนความคิดที่ชัดเจน
	ดี	3	จัดระเบียบความคิดเชื่อมโยงต่อเนื่องกันได้อย่างดี ใจความสำคัญและเป็นเอกภาพ แต่มีการเสริมรายละเอียดสนับสนุนความคิดน้อยหรือขาด
	ปานกลาง	2	จัดระเบียบความคิดเชื่อมโยงต่อเนื่องกันได้อย่างดี ใจความสำคัญน้อยมากหรือขาดความเป็นเอกภาพ และขาดการเสริมรายละเอียดความคิด
	ยังต้องปรับปรุง	1	ไม่มีการประมวลความคิด ขาดความต่อเนื่องไม่ได้ใจความ ขาดความเป็นเอกภาพและขาดการเสริมรายละเอียดความคิด
ข้อคิดและประโยชน์ต่อสังคม	ดีมาก	4	เป็นนิทานที่ให้ข้อคิดต่อตนเองและประโยชน์ต่อสังคมเป็นอย่างมาก
	ดี	3	เป็นนิทานที่ให้ข้อคิดต่อตนเองและประโยชน์ต่อสังคมบ้าง
	ปานกลาง	2	เป็นนิทานที่ให้ข้อคิดต่อตนเอง แต่ไม่เป็นที่ประโยชน์ต่อสังคม
	ยังต้องปรับปรุง	1	เป็นนิทานที่ไม่ปรากฏข้อคิดและประโยชน์เลย

บันทึกหลังการสอน

สอนวันที่ เดือน พ.ศ. เวลา - น.

1. สภาพการจัดการเรียนการสอน

2. ปัญหา/อุปสรรค

3. แนวทางแก้ไข

ลงชื่อ.....

(นางสาวชลิตา โอดบาง)

...../...../.....

แผนการจัดการเรียนรู้

หน่วยการเรียนรู้เรื่อง : ใช้เทคนิคกอร์คอนในการแต่งนิทาน
แผนที่ 3 : ตะรุเตา

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย
เวลา 3 คาบ

มาตรฐานการเรียนรู้

สาระที่ 2 การเขียน

มาตรฐานการเรียนรู้ที่ ท 2.1 ใช้กระบวนการเขียนสื่อสาร เขียนเรียงความ ย่อความ และเขียนเรื่องราวในรูปแบบต่างๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศและรายงานการศึกษาค้นคว้าอย่างมีประสิทธิภาพ

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

1. นักเรียนนำประสบการณ์จากการอ่านตำนานมาแต่งนิทานที่มีความคิดสร้างสรรค์และข้อคิด

สาระการเรียนรู้

กิจกรรมการเรียนรู้

เทคนิคกอร์คอน

ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

1. ครูชวนนักเรียนสนทนา
 - คาบเรียนก่อนหน้านี้นักเรียนเรียนวิชาอะไรมา
 - ครูวิชา.....(วิชาก่อนหน้า) สอนเรื่องอะไรบ้าง
 - เรื่องที่ครูสอนมานักเรียนนำไปทำอะไรได้บ้าง
 - นักเรียนเป็นคนเรียนโดยมีใครสอนมาตลอด นักเรียนเคยคิดอยากเป็นคนสอนบ้างไหม

ขั้นจัดกิจกรรม

1. ครูถามนักเรียน “ถ้านักเรียนต้องสอนคนซักคนหนึ่งนักเรียนจะสอนอะไร”
2. ครูให้นักเรียนเสนอคำตอบให้ได้มากที่สุด โดยเสนอแบบปากเปล่า และตัวแทนเพื่อนช่วยบันทึกบนกระดาน

3. ครูถามนักเรียน “เรื่องนี้นักเรียนจะสอนต้องเป็นเรื่องที่สามารถนำไปใช้ใน ชีวิตประจำวันในการดำเนินชีวิตได้ นักเรียนจะสอนอะไร”
4. ครูให้นักเรียนเสนอคำตอบให้ได้มากที่สุด โดยเสนอแบบปากเปล่า และตัวแทนเพื่อน ช่วยบันทึกบนกระดาน
5. ครูถามนักเรียน “เรื่องนี้นักเรียนจะสอนต้องเกิดประโยชน์ทั้งปัจจุบันและอนาคต นักเรียนจะสอนอะไร”
6. ครูให้นักเรียนเสนอคำตอบให้ได้มากที่สุด โดยเสนอแบบปากเปล่า และตัวแทนเพื่อน ช่วยบันทึกบนกระดาน
7. ครูถามนักเรียน “สิ่งที่นักเรียนจะสอนเป็นคุณสมบัติพื้นฐานที่คนทุกคนต้องมี นักเรียนจะสอนอะไร”
8. ครูให้นักเรียนเสนอคำตอบให้ได้มากที่สุด โดยเสนอแบบปากเปล่า และตัวแทนเพื่อน ช่วยบันทึกบนกระดาน
9. ครูถามนักเรียน “ถ้านักเรียนต้องแต่งนิทาน นักเรียนจะให้ข้อคิดอะไรกับคนอ่าน”
10. ครูให้นักเรียนเสนอคำตอบให้ได้มากที่สุด โดยเสนอแบบปากเปล่า และตัวแทนเพื่อน ช่วยบันทึกบนกระดาน

ขั้นสรุป

1. ครูให้นักเรียนลงคะแนนเลือกข้อคิด โดยนักเรียน 1 คนสามารถให้คะแนนโดยการ ยกมือได้ 1 ครั้งเท่านั้น สุดท้ายได้ข้อคิดเพียงข้อคิดเดียว
2. ครูชี้ให้นักเรียนเห็นถึงความคิดสร้างสรรค์ที่เกิดขึ้นในคำตอบทุกคำตอบที่นักเรียน ตอบมาในครั้งสุดท้าย
3. ครูมอบหมายให้นักเรียนทุกคนเขียนนิทานคนละ 1 เรื่อง โดยให้นักเรียนใช้เทคนิค กอว์คอนในการออกแบบนิทานให้ได้นิทานที่แปลกใหม่และสร้างสรรค์

สื่อและอุปกรณ์

กระบวนการวัดและประเมินผล

วิธีวัดและประเมินผล

1. ตรวจผลงาน(นิทาน)

เครื่องมือวัด

1. เกณฑ์การประเมินความคิดสร้างสรรค์ในการเขียนนิทาน

เกณฑ์การวัดและประเมินผล ถือเกณฑ์การผ่านร้อยละ 70

เกณฑ์การประเมินความคิดสร้างสรรค์ในการเขียนนิทาน

องค์ประกอบ	ระดับ	คะแนน	เกณฑ์
การแสดงออกทางความคิด	ดีมาก	4	เสนอแนวคิดที่แปลกใหม่ไม่เหมือนใคร มีการแสดงความคิดเห็นหรือความรู้สึกได้อย่างสร้างสรรค์ คล่องแคล่ว หลากหลายและมีจินตนาการสูง
	ดี	3	เสนอแนวคิดที่ค่อนข้างใหม่ แต่ไม่แปลก มีการแสดงความคิดเห็นหรือความรู้สึกได้อย่างน่าสนใจ มีความหลากหลายและมีจินตนาการค่อนข้างสูง
	ปานกลาง	2	มีการแสดงออกทางความคิดที่แปลกใหม่น้อย มีความคิด จินตนาการที่น่าสนใจน้อย
	ยังต้องปรับปรุง	1	ไม่มีความคิดแปลกใหม่ที่น่าสนใจในนิทานเลย
การเชื่อมโยงความคิด	ดีมาก	4	จัดระเบียบความคิดเชื่อมโยงต่อเนื่องกันได้อย่างดี ใจความสำคัญและเป็นเอกภาพ มีการเสริมรายละเอียดสนับสนุนความคิดที่ชัดเจน
	ดี	3	จัดระเบียบความคิดเชื่อมโยงต่อเนื่องกันได้อย่างดี ใจความสำคัญและเป็นเอกภาพ แต่มีการเสริมรายละเอียดสนับสนุนความคิดน้อยหรือขาด
	ปานกลาง	2	จัดระเบียบความคิดเชื่อมโยงต่อเนื่องกันได้อย่างดี ใจความสำคัญน้อยมากหรือขาดความเป็นเอกภาพ และขาดการเสริมรายละเอียดความคิด
	ยังต้องปรับปรุง	1	ไม่มีการประมวลความคิด ขาดความต่อเนื่องไม่ได้ใจความ ขาดความเป็นเอกภาพและขาดการเสริมรายละเอียดความคิด
ข้อคิดและประโยชน์ต่อสังคม	ดีมาก	4	เป็นนิทานที่ให้ข้อคิดต่อตนเองและประโยชน์ต่อสังคมเป็นอย่างมาก
	ดี	3	เป็นนิทานที่ให้ข้อคิดต่อตนเองและประโยชน์ต่อสังคมบ้าง
	ปานกลาง	2	เป็นนิทานที่ให้ข้อคิดต่อตนเอง แต่ไม่เป็นประโยชน์ต่อสังคม
	ยังต้องปรับปรุง	1	เป็นนิทานที่ไม่ปรากฏข้อคิดและประโยชน์เลย

บันทึกหลังการสอน

สอนวันที่ เดือน พ.ศ. เวลา-..... น.

1. สภาพการจัดการเรียนการสอน

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

2. ปัญหา/อุปสรรค

.....

.....

.....

.....

.....

.....

3. แนวทางแก้ไข

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....

(นางสาวชลิตา โอคบาง)

...../...../.....

ภาคผนวก ค

เกณฑ์ประเมินความคิดสร้างสรรค์ในการเขียนนิทาน

เกณฑ์การประเมินความคิดสร้างสรรค์ในการเขียนนิทาน

องค์ประกอบ	ระดับ	คะแนน	เกณฑ์
การแสดงออกทางความคิด	ดีมาก	4	เสนอแนวคิดที่แปลกใหม่ไม่เหมือนใคร มีการแสดงความคิดเห็นหรือความรู้สึกได้อย่างสร้างสรรค์ คล่องแคล่ว หลากหลายและมีจินตนาการสูง
	ดี	3	เสนอแนวคิดที่ค่อนข้างใหม่ แต่ไม่แปลก มีการแสดงความคิดเห็นหรือความรู้สึกได้อย่างน่าสนใจ มีความหลากหลายและมีจินตนาการค่อนข้างสูง
	ปานกลาง	2	มีการแสดงออกทางความคิดที่แปลกใหม่น้อย มีความคิด จินตนาการที่น่าสนใจน้อย
	ยังต้องปรับปรุง	1	ไม่มีความคิดแปลกใหม่ที่น่าสนใจในนิทานเลย
การเชื่อมโยงความคิด	ดีมาก	4	จัดระเบียบความคิดเชื่อมโยงต่อเนื่องกันได้อย่างได้ใจความสำคัญและเป็นเอกภาพ มีการเสริมรายละเอียดสนับสนุนความคิดที่ชัดเจน
	ดี	3	จัดระเบียบความคิดเชื่อมโยงต่อเนื่องกันได้อย่างได้ใจความสำคัญและเป็นเอกภาพ แต่มีการเสริมรายละเอียดสนับสนุนความคิดน้อยหรือขาด
	ปานกลาง	2	จัดระเบียบความคิดเชื่อมโยงต่อเนื่องกันได้อย่างได้ใจความสำคัญน้อยมากหรือขาดความเป็นเอกภาพ และขาดการเสริมรายละเอียดความคิด
	ยังต้องปรับปรุง	1	ไม่มีการประมวลความคิด ขาดความต่อเนื่องไม่ได้ใจความ ขาดความเป็นเอกภาพและขาดการเสริมรายละเอียดความคิด
ข้อคิดและประโยชน์ต่อสังคม	ดีมาก	4	เป็นนิทานที่ให้ข้อคิดต่อตนเองและประโยชน์ต่อสังคมเป็นอย่างมาก
	ดี	3	เป็นนิทานที่ให้ข้อคิดต่อตนเองและประโยชน์ต่อสังคมบ้าง
	ปานกลาง	2	เป็นนิทานที่ให้ข้อคิดต่อตนเอง แต่ไม่ประโยชน์ต่อสังคม
	ยังต้องปรับปรุง	1	เป็นนิทานที่ไม่ปรากฏข้อคิดและประโยชน์เลย

ภาคผนวก ง

แบบประเมินแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

แบบประเมินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้
แผนการสอนเพื่อพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ในการเขียนนิทานโดยใช้เทคนิคออร์ดอน
 หน่วยที่.....แผนที่.....เรื่อง.....
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

ชื่อ.....นางสาวชลิลา.....นามสกุล.....โอดบาง.....

รายการ	ระดับคะแนน					ข้อเสนอแนะ/จุดที่ควรพัฒนา
	5	4	3	2	1	
การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ป้องกันการ อภิปรายวิจารย์ความเห็นของกันและกัน						
การจัดกิจกรรมการเรียนรู้เน้นให้นักเรียนหา คำตอบที่แปลกใหม่						
การจัดกิจกรรมการเรียนรู้กระตุ้นให้นักเรียนหา คำตอบให้ได้มากที่สุด						
การจัดกิจกรรมการเรียนรู้กระตุ้นให้นักเรียนคิดแปลก/ ประยุกต์ คำตอบที่มีอยู่เพื่อใช้ตอบในครั้งต่อไป						
การจัดกิจกรรมการเรียนรู้มีการเก็บปัญหาที่แท้จริง เป็นความลับ						
เป็นประธานของเทคนิคออร์ดอนป้อนคำถาม/ ประโยค/ข้อความในลักษณะกว้างๆก่อน แล้วจึงค่อย ตัดคำถาม/ประโยค/ข้อความให้แคบเรื่อยๆ (เป็น คำถามที่เหมาะสม)						
รวม						
รวมคะแนนทั้งหมด						

ข้อเสนอแนะอื่นๆ

.....

.....

.....

.....

ระดับคุณภาพของแผนการสอน

5	=	ดีเยี่ยม	2	=	พอใช้
4	=	ดีมาก	1	=	ควรปรับปรุง
3	=	ดี			

เกณฑ์การประเมินแผนการสอน

21 – 30	=	ดีมาก
11 – 20	=	ดี
0 – 10	=	พอใช้

ผลการประเมินผ่านเกณฑ์ตั้งแต่ระดับ “ดี”

ผ่าน ไม่ผ่าน

ลงชื่อ

ผู้ประเมิน

(.....)

...../...../.....

ภาคผนวก จ

ตัวอย่างผลงาน การเขียนนิทาน

นางสาว อรุโณชา การอง
เลขที่ ๓ 6

เรื่อง วิจารณ์ นายเพราะโลก.....

ย้อนกลับไปในอดีตกาล หลังสงครามสิ้นสุดลง แน่ใจว่าถือมี
ฝ่ายแม่ และ ฝ่าย ชนะ สุชนะ ก็ได้ยึดครองพื้นที่นั้นไป ผู้แม่ก็ถือสาย
หรือไม้ ก็หนีเอาชีวิตรอดกันไป และ หนึ่งวันเห็นคือ พระยาเสือโคร่ง ที่นั่นแท้ที่
ว่า ควรถูกไปไม่ไหวจึงได้ หนีมาผู้คนที่ยังมีชีวิตอยู่พลานนี้ออกจาก สยามรบ
พระยาเสือโคร่ง เป็นแม่ทัพฝ่ายเหนือของฝ่ายที่หนีจากสงครามชื่อเป็น
ผู้ที่มีความรู้ความสามารถในด้านต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นการต่อสู้ การทำนุ
นา ฉ่าสัตว์ และ การรักษาผู้คน ทั้งที่ป่วยโรก และ จากกาได้รับบาดเจ็บจาก
ศาสตราวุธต่างๆ ผู้คนจึงมีความศรัทธา และเคารพในตัวของพระยาเสือโคร่งเช่น
ฮยาวมาก

หลังจากสิ้นสุดสงคราม พระยาเสือโคร่ง ได้รวบรวมผู้คนที่มีชีวิตรอดจาก
สงคราม มาเก็บของบนขบวนพาหนะตั้งถิ่นฐานที่อื่น ผู้ที่มีชีวิตรอด ก็ไม่มีใครที่ไว้ได้
รับบาดเจ็บจากสงครามเลย แม้แต่คนเดียว ชาวคนก็ได้รับบาดเจ็บกันไป เวลา
กินอาหารจนถึง พระยาเสือโคร่ง ก็ได้รับบาดเจ็บจากคม หอกคมดาบ ของมอญศัตรู
จึงทำให้ได้บาดเจ็บอย่างสาหัส มอญเดินทางได้สัก ระยะ หนึ่ง พระยาเสือโคร่ง ก็
ขอกิจพิศุข เพราะ ท่านเห็นว่า ผู้คนเริ่มหมดแรงอ่อนแอเกินมาก จึงสั่งให้ทุกคน
มาทำการรักษาอาการบาดเจ็บกันให้หายก่อน คือเริ่มเดินทางกันใหม่
พระยาเสือโคร่ง ได้ทำการรักษา และ ถูยทอด ความรู้ ในด้าน การแพทย์
การรักษา อาการบาดเจ็บ ให้กับทุกคน จากหนึ่งเป็นสอง เป็นสี่ เป็นแปดก็
ให้คนได้ยารักษาคนเป็น จำนวนมากคงต้องใช้เวลานานหน่อย แต่พระยาเสือโคร่ง
ท่านเป็น ผู้ที่มีความฉลาดสูงทำให้การรักษาคนเป็นจำนวนมาก เป็นไป ได้ด้วย
ดี และ ใช้เวลาเพียงไม่นาน

พอทุกคนได้รับ การรักษาเสร็จ พระยาเสือโคร่ง ก็ได้สั่งให้คนที่ได้รับบาดเจ็บ
ไม่มากและ ไปช่วยกัน หาพืช และ ฉ่าสัตว์ เพื่อจะนำมาทำอาหาร ด้วยความที่
พระยาเสือโคร่ง ท่านมีความชำนาญ ในการล่าสัตว์อยู่แล้วอาหารสัตว์จึงมีแต่สัตว์
ใหญ่ เช่น เก้ง กวาง

อยู่สักรักษาตัวกันได้ระยะหนึ่ง มอญเห็นว่าคนส่วนใหญ่เริ่มหายดีก็แล้ว
พระยาเสือโคร่งจึงสั่งให้เดินทางกันต่อ เมื่อที่จะหา ที่ทำมา ที่ต่อเหมาะเรื่อง ตัวถิ่น
ฐานเดินทางกันอยู่นาน ทั้งจับเอา ลอหรือสัตว์ป่ามา ไล่ล่าไปมา เป็นเวลากว่า

ก็ยังไม่เจอที่ที่เหมาะสมแก่การสร้างบ้าน แปลงเมื่อ สถานที่สุด ประยะไกลใคร่จะหา
 ทำจะเดินทางแบบนี้ ควรจะไป ได้ยากจึงได้ทำมีสื่อ สื่อบุคคลซึ่งก็คิดว่า "บ้านแต่
 เทพยดา เทวารัศ และ สังข์ศักดิ์สิทธิ์" ที่อหยาโยนี ป่าธาแห่งนี้ พวกเขา ได้หนีตาย
 จากสงครามมาขอมาอาศัยในที่ ของท่าน ขอให้ท่านทั้งหลาย จงช่วยชี้ทางให้ แก่พวกข้า
 ทังจะได้สร้างบ้านแปลงเมือง ขอให้เจอสถานที่ที่เหมาะสม แก่การสร้างบ้านเมืองด้วยทอง"
 ในคืนนั้นเอง พระยาเสือโคร่งได้ฝัน เห็นว่าตัวเองและ ชาวบ้าน ได้ลี้ภัยสัตว์ ก็นอนอยู่ ได้
 ฝันลกแลดูสิ่งแปลกประหลาด ภายหลังออกไป ทานที่ศ เหนือ

รุ่งเช้าพระยาเสือโคร่ง ใจได้สั่งให้ เดินทางไปทางทิศเหนือ เดินไปเรื่อย
 ได้เข้า ในถ้ำใหญ่ มีถ้ำใหญ่ เป็นพื้นที่ ที่สวยงามมากเหมาะ แก่การสร้างบ้านเมือง จึงได้
 ทำการสร้างบ้านเมือง ณ ที่ถ้ำแห่งนี้ และสถาปนาความเป็น ๗ ปกครองเมือง

เป็นเมืองที่มีความอุดมสมบูรณ์ มากทั้ง แม่น้ำลำธาร ฟ้าใส สัตว์ป่า มีมากมาย
 อุดมกว่าเหนือ ซึ่งข้าศึกใจฉ่ำใจ แต่ไม่ สามารถบุกเข้า มาได้ เพราะมีถ้ำป่า ไร่
 เสมือนกำแพง ชั้นนอกและ มีป้อมปราการที่ แข็งแรงมาก จึงทำให้ข้าศึก อดกล้ำขู่

แต่ก่อนบุกเข้าศึกได้ปลอมเป็นชาวบ้าน ได้ปลอม ส่วเช่น ชาวบ้าน นำถั่วเงิน
 ถูทอมทั้งไว้ ขัน จอ ตรี เว ณ ถอง ไร่ เช่น ถั่ว ขอบ ขอบ ข้าง ศัก

จนมาวันหนึ่งชาวบ้าน ได้เห็นถั่วเงินตกอยู่ บริเวณ ถอง ไร่ จึงได้ทำการถวอ
 ไร่ เมื่อหาถั่วเงิน จนถอง ไร่หมด ชาวบ้านก็ แข่งกันเอา ถั่วเงิน ถูทอม ที่ข้าศึกนำ
 มาทิ้งไว้ที่นั่น ใจนั้นเองข้าศึก ได้บุกโจมตีอีกครัง ทำให้ชาวบ้านไม่ ได้ สัตว์ และ
 ถอง ไร่ ที่เห็น เสมือน กำแพงชั้นนอกถูกทำลาย จึงทำให้ข้าศึกบุกเข้า มาทำลาย
 บ้านเมือง ลี้ภัยหาย และ ฆ่า ผู้คน จนหมดสิ้น

'แนวคิด ความโลภเป็น บ่อเกิดแห่งหาย"

(นิทานเรื่องนี้ ได้แนวคิดมาจากตำนานเมืองสี)

นางสาว อรุโณชา การอ
เลขที่ ๖๕

เรื่อง..... หอส์ทอง

ณ หมู่บ้านแห่งหนึ่งเช่น หมู่บ้านที่มีความยากจน ชื่อในหมู่บ้านนี้ มีวัดเก่าๆ อยู่ในหมู่บ้าน เนื่องจากหมู่บ้านนี้เป็นหมู่บ้านที่ยากจน จึงไม่ค่อยมีทรัพย์สินในการบูรณะวัดประจำหมู่บ้าน แต่ยังมีวัดวัดนี้มีเจ้าอาวาส ที่ขยันหมั่นเพียรช่วยบูรณะวัด ช่วยก่อสร้าง แต่ก็ได้ทำไม่ได้เต็มที่เพราะขาดทุนทรัพย์ เลขออกของวัดด้วยความร้อยแค้นของเจ้าอาวาสของบรรพบุรุษได้บ้าง และต่อมาเจ้าอาวาสได้มรดกจากไปจึงจึงหนีเอาแต่เงินไปและได้กวักกวักคนอื่น และ การบูรณะวัดก็ยังไม่สมบูรณ์ จึงทำให้เจ้าอาวาสเป็นห่วง เลยไปเกิดใหม่เป็นหอส์ทอง

หอส์ทอง จึงมีเงินกลับมาที่วัดตามก่อนๆ และทุกครั้งที่หอส์ทอง มีเงินกลับมาจะบริจาคเงินทองไว้ที่วัดและหาเงินไปบูรณะวัดและได้กวักกวักคนอื่น และ การบูรณะวัดก็ยังไม่สมบูรณ์ จึงทำให้เจ้าอาวาสเป็นห่วง เลยไปเกิดใหม่เป็นหอส์ทอง

" ถ้าเจ้าหอส์ทองนั้นเป็นฆราวาส เราน่าจะจับต้องมันไว้ดีกว่านะ "

แต่เจ้าหอส์ทองมีความสามารถสูง ไม่เข้าใจความกตัญญูของพระ จึงพูดว่า

" จันทน์ไว้ทำไมละ เบนจะเลี้ยงมันไว้หรือ "

เบนน้อยตอบด้วยเสียงว่า " เจ้าโง่จริงๆ เลย หอส์ทองนั้นเป็นฆราวาส แต่จะเลี้ยงมัน ก็สมควรพอควรไว้ แล้วถ้าหากว่ามันเป็นฆราวาส เราจับมันไว้และ ถอนขนออกก็มัน ออกให้หมด แล้วเราจะใส่สีเงินทองออกมาขายยังไหวละ "

แต่เจ้าหอส์ทองกลับไปด้วยความสงสาร หอส์ทองนั้น

" ข้าไม่อยากทำแบบนั้นเลย สงสารหอส์ทองนั้น ถ้าหากว่าเราเอาอาหารให้มันกิน ให้ที่พักผ่อน มันคงชินนภาหาเราบ่อยๆนะ "

" เจ้าไม่ทำไม่เป็นไร เดี๋ยวข้าจัดการเอา "

และแล้วเมื่อหอส์ทองนั้นกลับมาที่วัดอีกครั้ง เบนน้อย จึงจับหอส์ทองไว้ แล้วถอนขนออกจนหมด โดยที่ไม่รู้เลยว่า หอส์ทองที่ตัวเขาทำนั้นมัน เป็นเจ้าอาวาสที่สืบชาติมาเกิด หอส์ทองจึงปวดและ น่าสงสารมาก ตัวแดงไปหมด แม้แต่เจ้าหอส์ทองเอง แต่เบนน้อยยังไม่หยุด เมื่อถอนขนออกจนหมด ขนที่ออกมา ก็ไม่เป็นที่พอใจเลย เบนน้อยจึงไม่ให้อาหารหอส์ทองนั้นเลย ทำให้หอส์ทองตายในที่สุด

เอว ดิวชเสถณี เจ้าแม่เอว จึงคิดหาวิธีแก้ปัญหานี้ จึงได้ไปผูกใจอ่อน อี้อ กร เจื่อ
ปรึกษา ท่านเจ้าคุณจีน กิ่งการด่วน

ผลจากการปรึกษาจะ ฝากลงว่า- ให้ความรัก เกี่ยวกับ เรื่องไก่ และ ไข่ที่ถูก-
ตีอโหนกแก่ ฝูงประธาณ ชาวเมือง และ จ- สัตให้มีการเรียกรวม ประธาณ โดยแบ่งหน้า-
ที่กันตัวนี้ โดย มระ น้อยในแง่ เช่น คนจัดการ การให้ความรัก เรื่องไก่ และ ไข่ เจ้าแม่เอวจึง
และ มระ นางฟูฟอง ไปเกลี้ย ก่ออมมระ ดีตา และ มระ ไอรังสท้อสอง ให้ปรองดองกัน
และ ในการรวมประธาณให้ เป็นหน้า ที่ของ ท่านเอก จีนปี่

จึงนำอวม ประธาณ ท่านเอกจีนปี่ เป็นผู้นำ โดยมี เนื้อความว่า ในทุกวันนี้
ปัญหาที่เกิดขึ้นนั้น ทำให้เกิดความเข้าใจ ในทุก ด้าน ของประ เชา ทั่ว สิ้นผลเสีย
ให้ แก่ ประธาณทุกคน ซึ่งปัญหานี้ เกิดขึ้นใน ทุกวันนี้ มันเป็นเรื่องที่เข้าใจผิด
เพราะ การที่ไก่ และ ไข่ เป็นเร้น นั้นมัน เป็นธรรมชาติของมัน ซึ่งเหตุผลที่ เป็นเร้น
นั้นไม่ใช่ การโกหกแต่สิ้น เป็นความอดทน และ การมอบความรัก ให้แก่แม่ไก่
ที่มีต่อลูกไก่

หลังจากการนำอวมประธาณ เข้ามาเมืองท่าแล้ว เจ้าผู้ภาวจะ ปกตี คือ ประธาณ
กล้าหาญ ก็ใคร่สามัคคี ความเข้าใจ ในทุก ด้าน ของบ้านเมือง เริ่ม ดีขึ้น ตาม
ลำดับ และ บ้านเมืองนี้ ก็ จะ สบายสุขตาตลอดไป

จากนิทานเรื่องนี้ ได้ใจคิดว่า

การท= เล= การให้ ความรัก แวงนั้น เช่น การทำ สุขและ ทำมายซื้อกับแกล= กัน

ไปได้ลูกใหม่ และ เผาบ้านเมืองจากหอคอย ผู้คนเสียชีวิตกันมากมาย
 ทั่ววันต่อมา ทั้งสี่คนก็ได้มาเรียนตามปกติ และได้เล่าเรื่องราวความฝันให้
 ทุกคนฟัง ทั้งนลกร์เกิดความสงสัยกับเหตุการณ์และ เรื่องราวที่เกิดขึ้นนี้
 ว่าได้เกิดขึ้นจริงหรือไม่ และทำไมทุกคนถึงฝันเหมือนกัน พวกเขาจึงพากัน
 ไปค้นคว้าข้อมูลจากแหล่งต่างๆ ก็พบว่าเหตุการณ์ที่พวกเขาฝันถึงก็คือ
 ตำบลงเลื่องลือ เมืองที่พวกเขาอาศัยอยู่นั่นเอง และ ศาสนิกที่เสียชีวิตนั้นและ
 คิดว่าน่าจะได้มีเมเยอร์ ก็คือ พระนางจามรี กษัตริย์คนแรก ที่ครองและ
 สร้างเมืองลือเลื่อง

บริเวณนั้นเป็นประจำ สิกข์หรือผู้ที่ไม่ใช่ก็ ที่เคยก็ไม่ยอมทำงานจนมีเรื่องทะเลาะ
 วิวาท คนเพื่อนที่ไม่ดี ไม่เคารพพ่อแม่ วันหนึ่งมีชายได้รับอุปถัมภ์จากพี่เขย
 ทั้ง 2 บ่าวทาส สิกข์หรือผู้ที่เป็นเกาะที่ติดออบดูลเป็นที่ แต่เขาก็ไม่ได้ทำตัวรู้สึกกลัว
 หนัก และ ความดีของเขาเอง ต่อมาก็ให้สิขหรือตลอด ส่วนพี่สาว พ่อและแม่ต่างเสีย
 ใจไปเรื่อยแต่ก็ไม่ไปเลย และ สิกข์ เมื่อไปเรียนเขาก็ไม่เรียนบ้าง คนเพื่อนที่ไม่ดีจึง
 ตัดออกจากพวกอีกหลาย ๆ คนที่รักใน แต่ก็ไม่ยอมช่วยเหลือแม่ทำงานเลย สิกข์หรือผู้ให้
 ช่วยทำงานแล้ว บอกรับก็ไม่ยอมของ สิกข์หรือผู้ถือถือ และไม่ยอมให้คนอื่นทำกรรม
 รอดความเดือดร้อนเอาหนัก แต่ก็ได้แสดงออกให้ทุกคนรู้แต่อยู่คนเดียวกับใจ
 ชาติโดยตลอด

วันหนึ่งไปช่วยบิดาคาเรียน 9 ในเวลานั้น มีวัดแห่งหนึ่งเป็นวัดที่มี
 ความเก่าแก่ มีโบราณวัตถุและมีผู้คนมากทำงานอยู่เสมอ เมื่อวันเสาร์ที่วัดของชาว
 ญวนนั้น สิกข์หรือผู้ได้ข่าวจึงอยากมาร่วมงานในวันนั้น สิกข์ไม่รับทำงาน
 "พ่อ แม่ ครับ ญวนเขาได้วัด ก่อมีการรับสมัครไว้ไปมาหมดทุกผู้ขึ้น ผูกไปมา
 ได้ใหม่" สิกข์หรือผู้ถาม "อะไรนะ พี่จะไปมาหมดแล้วใครจะอยู่ทำงานบ้าง ทำการ
 อะไรให้มันกับพ่อเอ็ง" แม่พูด "ก็ให้พวกนี้ ช่วยแม่ก็ได้" สิกข์หรือผู้ถาม
 "จริง พี่มันก็ไม่ยอมให้ไปมาหมด" แม่พูด แต่แล้วสิขหรือผู้ก็ไม่ยอมทำงานกับพวกที่รวม
 อยู่นั้น ครั้นครั้นอีก จึงเอาไปสมัครมา และ เลือกรับที่นครที่ออกจากบ้านไปก่อนที่
 พวกคนในวัดนั้นจะรู้ สิกข์หรือผู้จึงได้ใจเสียใจ เมื่อแม่เห็นว่าลูกไปมาหมดผู้ในวัดแล้วก็ไม่กล้า
 ที่ถามเขาไปจึงจำใจยอมให้สิขหรือผู้มา สิกข์หรือผู้ที่วัดครั้น มาหาสามีของพี่เขย
 และเพื่อน ๆ สามคน วันสิขหรือผู้มาถามความทุกข์ ไม่ได้อยู่กับใคร ต่อไปเล่าเรียน
 ความรู้ที่วัดสิขหรือผู้ต้อง มาจากธรรมชาตญวนประจำที่ สามคนสิขหรือผู้จึงทำให้
 ปรารถนา "ทำมา หนึ่งคนครับ ผมจะเอาไปเอาไปสัก ได้ไหมครับ" สามคนสิขหรือผู้
 ถาม "ทำไม่ละไหน" "คือผมอยากมาอยู่ อยากร..." แล้วสิขหรือผู้เล่าเรื่องต่างๆ
 ที่เกิดขึ้นในกับครั้นแล้ว ครั้นได้ยินก็รู้สึกว่ามีใจยอมให้สามคนสิขหรือผู้มาอยู่
 "เออ... ผมเห็นว่า พี่เขยเขาดีนะ ถ้าพี่เขยใจอย่างนั้นแล้ว คงจะไว้ต่อได้" ครั้น
 "ครับดีใจครับ" แต่พอพี่เขยก็เห็นว่าพี่เขยเขาดี ก็ต้องใจเสีย และ ช่วยทำงาน
 ถ้าคิดเอาอยู่แล้ว ครั้นอยู่ต่อได้" สามคนสิขหรือผู้จึงได้มาอยู่อาศัยอยู่ที่วัดช่วยทำงาน
 ทุกอย่าง ครั้นครั้นที่ พ่อแม่มาถามให้สิขหรือผู้ไป แต่ สามคนสิขหรือผู้ ไม่ยอม

หลายวันต่อมา สามคนสิขหรือผู้ได้ตั้งใจเล่าเรียนจนจบแล้วจึงไป
 เมื่อมีความพร้อมก็ทำในทางที่สามคนสิขหรือผู้เห็นว่าดี เห็นว่าสามคนสิขหรือผู้มีความที่พี่เขย

มีกรรมวิธี หลงหาและหาวิธีทำกินมีสี่ประการ คือ ๑. หาวิธี
 เลือกละและ แฉ่ ๒. หาวิธีหาของทานได้ตลอด ก็อย่ากินคนเดียว มีเจ้าที่เจ้าถิ่น
 ๓. หาวิธีหาของทานได้ตลอด ก็อย่ากินคนเดียว มีเจ้าที่เจ้าถิ่น
 ๔. หาวิธีหาของทานได้ตลอด ก็อย่ากินคนเดียว มีเจ้าที่เจ้าถิ่น

๑. หาวิธีหาของทานได้ตลอด ก็อย่ากินคนเดียว มีเจ้าที่เจ้าถิ่น
 ๒. หาวิธีหาของทานได้ตลอด ก็อย่ากินคนเดียว มีเจ้าที่เจ้าถิ่น
 ๓. หาวิธีหาของทานได้ตลอด ก็อย่ากินคนเดียว มีเจ้าที่เจ้าถิ่น
 ๔. หาวิธีหาของทานได้ตลอด ก็อย่ากินคนเดียว มีเจ้าที่เจ้าถิ่น

๑. หาวิธีหาของทานได้ตลอด ก็อย่ากินคนเดียว มีเจ้าที่เจ้าถิ่น
 ๒. หาวิธีหาของทานได้ตลอด ก็อย่ากินคนเดียว มีเจ้าที่เจ้าถิ่น
 ๓. หาวิธีหาของทานได้ตลอด ก็อย่ากินคนเดียว มีเจ้าที่เจ้าถิ่น
 ๔. หาวิธีหาของทานได้ตลอด ก็อย่ากินคนเดียว มีเจ้าที่เจ้าถิ่น

เรื่อง..... สิวมณะทาน.....

ณ หมู่บ้าน ลอว์ก มีบ้านหมู่บ้านที่ติดกันหลาย อาศัยอยู่ หลายครอบครัว กันอยู่ในนั้น
 ก็คือครอบครัว ๑๐๐ ครอบครัว ๓๐๐ ครอบครัว ๓๐๐ ครอบครัว ทั้ง ๓ บ้านพี่น้องกัน ทั้ง ๓ อาศัยอยู่กับ
 คุณปู่และคุณย่า ทั้งตั้งอยู่แต่เล็ก ทั้ง ๓ ครอบครัว และคุณย่าได้รวมเอา สิวมณะ และสิกขา บณ
 แสดงว่าให้ครอบครัว ๓๐๐ ครอบครัว และ ๓๐๐ ครอบครัว สาส์นศักดิ์กัน รักใคร่ปรองดอง กัน แต่ทั้ง ๓ ก็
 ไม่ค่อยเชื่อฟัง คุณปู่ และ คุณย่าเลย จึงสามารถติดต่อกันได้ และเพราะเหตุนี้กันจึงมีอุปสรรค
 ครั้นทำให้คุณย่ากับคุณปู่ ทั้ง ๓ ครอบครัว ไม่รักกัน ก็เพราะคุณปู่กับคุณย่าไม่ชอบแล้ว ทั้ง ๓ ครอบครัว
 ก็ห่างไกลกัน คุณปู่กับคุณย่าได้พบทางมรดกในวัยกลางคน ทั้งสามเสียใจมาก ความสามัคคี แต่
 เพราะเหตุนี้ทั้งสามก็กลัวกันว่า คุณปู่ กับคุณย่าจะแบ่งมรดกกันไป จึงได้ตัดสินใจจะเอาสมบัติ
 คุณปู่กับคุณย่าออกไปอยู่ที่อื่น คุณปู่กับคุณย่าจึงจะหาที่อยู่อะไร จึงได้ให้เงินแก่คุณปู่ ไปตาม
 ที่ที่ตัวเอง ๓ ครอบครัว ได้ไปอาศัยอยู่ที่บ้านของคุณย่า แต่คุณย่าไม่ได้อยู่ที่บ้านเดิมจะไป
 อยู่ที่บ้านของคุณปู่ คุณย่า จึงได้ฝากให้ ครอบครัวของคุณย่า ส่วนของคุณย่า และ ๓ ครอบครัว ได้ไป
 อาศัยอยู่กับเพื่อน ๆ ๓ ครอบครัว

วันหนึ่ง มีผู้หนึ่งจึงบอก ตัวเขาซึ่งได้เข้ามาในหมู่บ้าน ซึ่งเป็นสุนัข จึงบอกที่กล่าวไว้
 สิบกว่า ที่หมู่บ้านแห่งนี้เมื่อ ๓๐ ปี กระทั่งที่นี้! เมื่อคุณย่ากับคุณปู่มาจนแก่แล้วสุนัข
 จึงบอกที่ตกใจ และวันหนึ่งสุนัขและอยู่กันอยู่อย่างมีความสุข คุณปู่กับคุณย่ารักกันมาก
 มากแต่ได้ฟังเรื่องราวในวัยกลางคน ๓ ครอบครัว เมื่อเขาเข้ามาแล้วสุนัขจึงบอกกับ
 ว่า ๓ ครอบครัว ไม่รักกันแล้ว แต่ที่ตกใจกับสุนัขจึงบอกสิ่งก่อน ๓ ครอบครัว ไม่รักกัน
 ๓ อย่าง ก็คือสุนัขใน ๓ บ้านด้วยกัน ๓ ครอบครัว และ ๓ ครอบครัว ได้เห็นสิ่งจริงของความรัก
 ช่วงหนึ่งของคุณย่า จึงได้ตกลงกับคุณย่า ๓ ครอบครัว ทั้งสอง จึงได้เห็นว่าที่
 ๓ ครอบครัว โดยวางใจกันไว้ ๓ ครอบครัว ออกมาในคืนวัน สิบกว่าที่สามไป แล้วที่ของ
 สิวมณะไปอยู่ที่ ๓ ครอบครัว เมื่อ ๓ ครอบครัว เห็นสุนัขแล้ว ทั้งสอง ก็ไปอยู่ที่ ๓
 หมู่บ้าน โดยของสอง ได้มาของหนึ่งอันอันดีออกมา แล้วสุนัขเข้าไปดูบ้านของคุณย่า
 ส่วนของสามจึงได้ส่งของดี ๆ สิบกว่ามาหาสุนัข สุนัขจึงบอกออกมาได้ และรักได้วิ่ง
 ไปรับบ้านของคุณย่าที่บ้าน

เมื่อมาถึงกับของคุณย่ากับคุณปู่ ๓ ครอบครัว ทั้ง ๓ ก็เห็นให้คุณย่าเป็นที่ประเสริฐ คุณปู่
 กับคุณย่า เมื่อได้ฟังเสียงของ ๓ ครอบครัว กระทั่ง ก็รู้ว่าเป็นที่ประเสริฐ ให้ ทั้ง ๓ เข้าไป
 มาพบในบ้าน กระทั่ง ๓ พี่น้องเห็นเห็นก็รักกัน คุณย่าจึงไปหาคุณย่าให้ เมื่อรักกัน จาก
 ทางเหนือ ๓ แล้ว ๓ วันหนึ่งจึงได้แบ่งปันกันคุณย่าของสอง และ ๓ ครอบครัว ไปรับไว้ ได้ทัน

เรื่อง.....ผู้รักช็อกเมืองสี

ผ. โสภเรียนตั้งใจดีสามัคคีวิทยาคม ในห้องเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/10 วันนี้นักเรียนในห้องตั้งใจมากที่รู้ว่าคุณครูจะพาไปเที่ยว คุณครูเข้ามาในห้องและได้ชี้แจงรายละเอียดต่างๆ ในการไปเที่ยวครั้งนี้ นักเรียนทุกคนรวมไปตั้งนิชคุณ เด็กชายหนึ่งในสมาชิกในห้องเรียนต่างตั้งหน้าตั้งตาฟังอย่างใจจดใจจ่อ เมื่อคุณครูชี้แจงรายละเอียดต่างๆ แล้วสิ้นจึงบอกให้นักเรียนในห้องเรียนลงความคิดเห็นว่าจะไปเที่ยวที่ไหน ชะอมเด็กสาวหนึ่งในสมาชิกในห้องเรียนได้เสนอความคิดเห็นขึ้นว่าควรจะไปเที่ยวทะเลหรือสถานที่ท่องเที่ยวที่ไกลๆ ก็เร็วไม่เคยไป แต่นิชคุณได้เสนอความคิดเห็นว่าเราควรจะไปสถานที่ใกล้ๆ และได้ความรู้เพราะสถานที่ใกล้ๆ หลายแห่งนักเรียนหลายคนก็ยังไม่เคยไป และยังสามารถลดค่าใช้จ่ายได้มาก คุณครูจึงให้นักเรียนในห้องลงความคิดเห็นว่าจะไปที่ไหนจากความคิดเห็นของชะอมและนิชคุณ เมื่อลงความคิดเห็นเสร็จแล้วผลก็ออกมาว่ามีผลเสมอกัน ดังนั้นคุณครูจึงแบ่งงานให้นักเรียนทั้งสองทำซึ่งงานก็คือให้นักเรียนนำความรู้จากการไปเที่ยวของตนเองมาให้ได้มากที่สุด แล้วมาแลกเปลี่ยนความรู้กันในห้องเมื่อไปเที่ยวมาเสร็จ โดยนักเรียนที่เห็นด้วยกับความคิดเห็นของชะอมก็จะไปยังสถานที่ชะอมบอก ส่วนนักเรียนที่เห็นด้วยกับความคิดเห็นของนิชคุณก็จะไปตามสถานที่ที่นิชคุณเห็นสมควรไป

วันออกเดินทางชะอมได้ตกลงกับเพื่อนว่าจะไปที่ชายหาดและน้ำตก ส่วนนิชคุณ และเพื่อนในกลุ่มก็ได้ตกลงกันว่าจะเที่ยวในเมืองสีถิ่นเกิดของตนเอง โดยตกลงว่าจะไปยังสถานที่ที่มีความรู้มาก เพื่อนจึงเดินทางไปบอกเล่าให้กันเพื่อนในห้องคนอื่นๆ ที่อาจจะยังไม่เคยไป ชะอมได้ออกเดินทางไปเที่ยวทะเลแล้ว 200 จากจังหวัดของตนไปเรียบร้อยแล้ว ตรงข้ามกับนิชคุณที่ได้เดินทบอยู่ในหมู่บ้านและพื้นที่ใกล้เคียงในเมืองสี นิชคุณได้เขียนโครงการในการไปเที่ยวครั้งนี้ยาวเรียบร้อยทั้งสถานที่ที่จะไปและเวลาในการไปยังสถานที่นั้นๆ นิชคุณมีความรู้ในสถานที่ต่างๆ ในเมืองสีพอสมควรจึงสามารถแนะนำเพื่อนๆ ได้บ้างและให้เพื่อนในกลุ่มได้ศึกษาจากผู้รู้ในสถานที่นั้นๆ บ้าง นิชคุณได้พาเพื่อนๆ ไปที่ต่างๆ ที่ขึ้นชื่อของเมืองสีทั้งวัดต่างๆ ในเมืองสี เช่น

เมื่อไปถึงแพร์ได้พบกับเด็กคนนั้นอีก จึงบอกให้ไปหาผู้ใหญ่ในบ้านเพื่อไปบอกชาวบ้าน
 ให้มารีบของบริจาค ได้ใจต่างตั้งใจที่ได้ของเล่นใหม่ ต่อมาก็นำผ้าของทุกคนและ
 ของแพร์ แพร์รู้สึกดีใจและภูมิใจกับการช่วยเหลือเด็ก ๆ ในครั้งนั้นมาก

แนวคิด การให้อภัยเหมือนการให้ชีวิตใหม่แก่ผู้อื่น

เรื่อง... เจ้าหม่นน้อยยอดกตัญญู.....

ณ ป่าแห่งหนึ่งมีลูกหมูนกับแม่หมูน้อยอาศัยอยู่ในถ้ำหลังหนึ่งมีอยู่วันหนึ่ง
แม่หมูนเกิดล้มป่วยลง ต้องใช้สมุนไพรหายากชนิดมาทำเป็นยารักษาตามก๊.นอก
ของคณะหมอนมป่า ซึ่งจะต้องไปขอมจาก ม้า กระตัง เทพสี่หูห้าตา
พญาภ และพระโค เทพทั้งห้าอาศัยอยู่ในที่ไกลแสนไกลทั้งในป่าลึก
ในพระธาตุกษ ในทะเลสาบ ลึกกลางป่า

หม่นน้อยเดินทางไปที่สมุนไพรรักษาแม่หมูน เดินทางเข้าไปในป่าลึก
เดินทางไปได้เรื่อยๆ ได้พบกับม้า หม่นน้อยรีบวิ่งเข้าไปหาตัวม้าขอสมุนไพร
จากม้าม้าตอบว่า "ถ้าเจ้าต้องการสมุนไพรจากเราจริงๆ เจ้าต้องวิ่งให้
เร็วกว่าเรา ถ้าเจ้าวิ่งได้เร็วกว่าเราเจ้าจะได้สมุนไพรจากเราไป" ม้านัด
วิ่งแข่งกับหม่นน้อยเข้าวันรุ่งขึ้น เข้าวันพรุ่งนี้หม่นน้อยก็มาตามนัด
หม่นน้อยวิ่งอย่างสุดกำลังถึงแม่หม่นน้อยจะ อืดอืดก็ตามแต่หม่นน้อยก็
ไม่สามารถวิ่งเร็วกว่ามาได้ ม้าเห็นความพยายามของหม่นน้อยจึงมอบ
สมุนไพรให้ หม่นน้อยขอบคุณม้าและเดินทางต่อไปด้วยความสงบและ
ตั้งความหวังว่าจะได้อาหารสมุนไพรให้ครอบครัวให้ได้ไม่ว่าจะต้องอย่างไรก็ตาม
จากนั้นหม่นน้อยก็ออกเดินทางไปเรื่อยๆ จนได้พบกับกระตัง แต่เวลานี้
กระตังกำลังปวดท้องเนื่องจากไม่ได้อาหารกิน เมื่อเห็นดังนั้นหม่นน้อย
จึงถามกระตังไปว่า "คุณกระตังเป็นอะไรครับ" คุณกระตังตอบว่า
"ข้าปวดท้องเพราะไม่มีอาหารกินมาหลายวัน" หม่นน้อยได้ฟังดังนั้น
หม่นน้อยจึงนำอาหารของตนที่นำมาจากบ้านมาให้นักกระตังกินจนอิ่มท้อง
คุณกระตังพอใจหม่นน้อยและถามว่า "เจ้ามาหาข้าเจ้าต้องการอะไร"
หม่นน้อยตอบว่า "ผมต้องการสมุนไพรจากท่านไปรักษาแม่ของผมนครับ"
หม่นน้อยของคุณแล้วเดินทางต่อไปเรื่อยๆ พร้อมกับแจกจ่ายสมุนไพรทั้งสอง
ไว้ที่คอ หม่นน้อยเดินทางต่อไปลึกครู่ก็พบกับเทพสี่หูห้าตา เทพสี่หูห้าตา
กำลังกระหายน้ำไม่มีแรงนอนหมดแรงอยู่ใต้ต้นไม้ หม่นน้อยจึงแบก
เทพสี่หูห้าตาไปกินน้ำในบึงใกล้ๆ นั้น แล้วเทพสี่หูห้าตาก็ถามว่า "เจ้าต้องการ
อะไรเป็นรางวัล" หม่นน้อยตอบว่า "ผมไม่ได้ทำเพราะต้องการรางวัลครับ
แต่ข้าพขมาหาท่านเพราะ ต้องการสมุนไพรไปรักษาแม่" เทพสี่หูห้าตา

มอชยาตมุนไพรรู้ให้เพราะเห็นแก่ความมีน้ำใจ..... มุมน้อยของบคุณและรับ.....
 ออกเดินทางต้องพบกับพญากบ..... มุมน้อยของตมุนไพรรู้จากพญากบ.....
 พญากบบอกว่า “ คงจะให้ยาเจ้า แต่เจ้าต้องให้ขาของเจ้าสักข้างเพื่อแลกเปลี่ยน ”
 มุมน้อยตอบไปว่า “ ไม่ได้หรอกครับ ผมต้องใช้ขาเดินต่อ..... เพื่อขอตมุนไพรรู้.....
 จากพระโค..... แต่ผมจะให้พญากบกินขงผมแทนเมื่อผมนำยากลับไป.....
 รักษาแม่ตายแล้ว ผมจะกลับมาให้พญากบกินจากผมครับ ” พญากบรู้สึก.....
 ตื่น ตื่นใจกับความดีของมุมน้อย..... จึงให้ยามาโดยไม่มีการแลกเปลี่ยน.....
 มุมน้อยกล่าวขอขมาแล้วรีบเดินทางต่อไปเรื่อยๆ จนกระทั่งไปพบที่้ำของ.....
 พระโค..... มุมน้อยได้เล่าเรื่องทั้งหมดให้พระโคฟัง..... พระโคให้นยาแกมุมน้อย.....
 โดยง่ายและขอกินมุมน้อยกลับบ้าน..... เมื่อมุมน้อยกลับถึงบ้าน.....
 มุมน้อยรีบขุรยาตมุนไพรรู้ให้แม่ทันทีและให้แม่กิน..... ผ่านไปเพียงหนึ่งวัน.....
 แม่มุมน้อยก็หายดีเป็นปกติ..... แม่ของบใจลูกมุมน้อยมาก..... และจากวันนั้น.....
 ทั้งคู่ก็อยู่ด้วยกันอย่างมีความสุขตลอดใจ.....

เรื่อง..... คำมั่นสัญญา

ณ เมืองพินลี้ มีผู้ปกครองเมืองชื่อว่า ขุนยา ได้ปกครองเมืองสืบ
 ต่อจากเจ้าเมืองขุนทองผู้เป็นบิดาโดยยึดมั่นในคุณธรรมและปกครองเมืองพินลี้
 อย่างสงบเรียบร้อยมา จนกระทั่งวันหนึ่งเจ้าเมืองขุนยาได้ถือออกไปเยี่ยมเยือน
 ชาวบ้านโดยมุ่งไปที่ตลาดได้พบกับ ปีวาทะซึ่งสาวชาวบ้านที่มีรูปร่างและไปหน
 ิ่งงาม ก็ได้หลงใหลรักกันที่รักก็คบหา เจ้เมืองขุนยา เมื่อได้รักกันจึงขอ
 ของปีวาทะที่บ่งบอกที่รับของของนางก็รับรักนาง แต่เมื่อเจ้เมืองได้
 เสด็จออกศึก บำเพ็ญกปฏิบัติ เพราะนางมีคนที่รักชอบแล้วคือ เจ้าชายแห่ง
 เจ้าชายแห่งเมืองที่สนิทกับเมืองพินลี้ แต่เมืองขุนยาเล็งใจเป็นอันมากเพราะ
 ความรักที่มีต่อ ปีวาทะทำให้เจ้เมืองขุนยาเสียใจจากใจไม่ได้และเป็ความหมายของ
 ของอยู่โดยตลอด

ปีวาทะได้รู้จักกับเจ้าชายเห็นว่าเป็นคนดีแต่รักปลอมใจเป็นชาวบ้านมาซื้อผลไม้
 ของนางโดยซื้ออกตามเก็บมาบ้าง และก็ได้เห็นนางมาหาทางไม่ยอมให้ใครจับ
 ปีวาทะจึงอ่อนใจรักกับเจ้าชายนั้นแล้ว โดยที่ไม่รู้ว่าปีวาทะเป็นเจ้เมืองหนึ่งก็จะชอบ
 ไปนี้เองได้เห็นนางแล้วรักแล้วมา คบกับที่รักที่รักนาง ก็คือรักกันมาก
 จนกระทั่งวันหนึ่ง เจ้เมืองเห็นปีวาทะกับนางไป นางก็ได้รักหรือว่ารักวันใด ด้วย
 จะจับนางมาขาย นางในวังนั้น ทหารคนนั้นก็จับนางกับนางที่ใจนางไปหา
 เจ้ชายที่รักที่รักแล้ว ในนี้เจ้ชายก็ได้รักกับปีวาทะนางนั้น เป็นนางที่นาง
 เป็นเจ้เมืองมาจากเมืองพินลี้ และก็ได้เขียนจดหมายไปให้คนกลางเพราะคนนั้นก็
 ยังคิดว่าเจ้เมืองรักกับนางแล้วนางก็เป็นผู้เป็นพระคุณนั้น แต่เจ้ชายเห็นนางไม่ยอม
 จึงได้หนีจากบ้านมา และ เจ้ชายเห็นนางก็ได้อธิบายนางกับปีวาทะ นางจะไม่ยอม
 กับปีวาทะนอกจากปีวาทะจะอยู่ในปีวาทะ นางจะไม่ยอมกับปีวาทะนอกจากปีวาทะ
 และจะให้ปีวาทะไปให้เจ้ชายเห็นนางก็จะกลับมาไปเอง ตามที่นางเมืองพินลี้
 หลังจากนั้นเจ้ชายเห็นนางก็รักกับนาง เมืองพินลี้จึงนางไป... ปีวาทะจึงรักนาง
 กับคำสัญญาว่าเจ้ชายเห็นนางได้ใจกับนางใจ นางไม่ได้ออกมาจากนางของนาง
 นางจึงรักกับเจ้เมืองที่รักนางไปเมือง มีนาง เป็นนางที่รักกับนางที่เจ้ชายเห็นนางที่
 ออกีเธอกับนางแล้วนางจะยอมเมือง นางกับนาง และ ได้เห็นนางกับนางที่เจ้ชายได้
 นางนางกับนางอื่นเองก็ได้เห็นนางกับนางตามที่นางไปเมือง นางและได้รักนาง

ทบวงไปพบที่ต้นสาบเรือที่ที่เป็นรทนที่ของกองทัพบกที่ชายฝั่งด้านใต้ของชายฝั่ง
 หรือตกที่ได้อธิบายที่บดผงผงหอมที่ไม่เคยมีในไทยที่ผู้จากมาของพระบาท
 ไซ้ได้รักแม่กองของหอมจึงได้ออกจากเมืองเพื่อไปหาบ้านเกิด และไปตั้งบ้านเกิด
 ไม้ของพ่อเดิมที่บดผงที่ได้นั้นเอาเรือที่วิ่งมาของพ่อของบ้านเกิดที่เก็บสิ่งของของ
 ทั่วไปในของของ พ่อคนที่คนรักได้พบ ม นี้อย่างนี้สืบเล่าว่าบ้านเกิดจะไม่ได้อีกแต่
 ของได้ทำจึงได้พบกับผู้เป็นลูกที่จริงดี แต่ที่พบในน้ำเมืองทบวงว่านางบ้านเกิดได้พบ
 ที่จริงคือคนแม่คนจากคนใด ก็ผิดปรัดฟ้าที่ของทบวงไปไกลกับคนแม่ของ
 บ้านเกิดที่คนในสาบเรือ

.จบ...

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-สกุล	นางสาวชลิตา โอดบาง	
วัน เดือน ปีเกิด	1 สิงหาคม 2524	
ประวัติการศึกษา	สำเร็จการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนธีรกาณฑ์บ้านโฮ่ง จังหวัดลำพูน ปีการศึกษา 2542 สำเร็จการศึกษาปริญญาศิลปศาสตรบัณฑิต (ภาษาไทย) มหาวิทยาลัยมหาสารคาม จังหวัดมหาสารคาม ปีการศึกษา 2546 สำเร็จการศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพครู มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ปีการศึกษา 2546	
ประวัติการทำงาน	ปี พ.ศ.2548-2551	ข้าราชการครู โรงเรียนบ้านท่าหลวง อำเภอมก๋อย จังหวัดเชียงใหม่
	ปี พ.ศ.2551-2551	ข้าราชการครู โรงเรียนบ้านแม่โถ อำเภอสอด จังหวัดเชียงใหม่
	ปี พ.ศ.2551-2553	ข้าราชการครู โรงเรียนเวียงเจดีย์วิทยา อำเภอลี้ จังหวัดลำพูน
	ปี พ.ศ.2553-ปัจจุบัน	ข้าราชการครู โรงเรียนธีรกาณฑ์บ้านโฮ่ง อำเภอบ้านโฮ่ง จังหวัดลำพูน

